

VSE SE DA

PETNAJST LET V DRUŠTVU ANBOT PIRAN

2003 - 2018

Založnik:
Društvo Anbot Piran

Zanj:
Natalija Planinc

Uredniški odbor:
Natalija Planinc
Tatjana Uršič
Metka Žugelj
Ivica Bauman
Sonja Bizjak

Lektura:
Karmen Kodarin

Tisk:
Grafos d.o.o., Ljubljana

Oblikovanje in prelom:
Sonja Bizjak in Marko Zorman

Naklada:
200 izvodov

Piran, 2018

CIP - Kataložni zaps o publikaciji
Naroda in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

XXX-XXX

VSE SE DA, Petnajst let v društvu Anbot

ISBN

Najmočneje izražen humanistični pogled na svet izraža afriška filozofija Ubuntu, ki jo lahko na preprost način izrazimo kot:

Jaz sem, ker ste vi, ker smo mi.

Osebe postanemo preko drugih ljudi.

Antropolog je otrokom v nekem afriškem plemenu predlagal tekmovanje. V senco drevesa je postavil košaro, polno dobrot, in otrokom dejal, da jo dobi tisti, ki bo prvi pritekel do drevesa. Otroci so se prijeli za roke in tekli ...

Ko so prišli do drevesa, so posedli okoli njega in si razdelili dobrote iz košare.

Antropolog ni mogel verjeti svojim očem. Vprašal jih je, zakaj niso tekmovali in poskusili prehiteti drug drugega, saj bi zmagovalec sam dobil celo košaro dobrot.

Otroci so odgovorili:

***"Ubuntu ...** kako bi lahko bil eden izmed nas srečen, če bi bili vsi ostali žalostni?"*

KAZALO

UVOD 8

VSEŽIVLJENJSKO UČENJE 12

BREZ UČENJA NI NAPREDKA 12

ŠTUDIJSKI KROŽKI 16

RESTAVRATORSTVO 17

MOZAIK 17

RIŠELJE 17

IZ STAREGA NOVO – RECIKLAŽA 17

KAMNOSEŠTVO 18

PLETENJE ISTRSKIH KOŠAR 18

RECIKLAŽA OBLAČIL IN MODNIH DODATKOV 20

DEDIŠČINA IN POMANJKANJE V ANBOTU – BUTIK OD ANBOT 21

KALIGRAFIJA 21

ANBOTOVA ČETICA 21

ILUMINACIJA 22

SEJMI STARIN 24

DIŠEČ PEHTIN VRT 24

VRTNICE 25

DNEVI EVROPSKE KULTURNE DEDIŠČINE 28

2004, PIRANSKA PODSTREŠJA PRIPOVEDUJEJO 30

2005, NACIONALNO ODPRTJE DEKD 31

2006, SEDEM MESTNIH VRAT V TREH OBZIDJIH PIRANA 31

2007, OZRIMO SE V TLA - TLAKI TAKO IN DRUGAČE 31

2008, TRUBAR NEKOČ IN JUTRI 32

2009, TURIZEM OD ANBOT 32

2010, BUTIK OD ANBOT 33

2011, AN BOT DAŠ, TRI BOTE DOBIŠ . . . 33
2012, KAJ SE ŠE SKRIVA ZA ANBOTOVIMI DURMI . . . 34
2013, PASALU JE VRE DESET LET . . . 34
2014, ANKA »ANBOT« GRE U ŠULO . . . 34
2015, POROKA OD ANBOT . . . 35
2016, SE DOBIMO NA »PJACI« . . . 36
2017, SE DOBIMO PRI VODNJAKU . . . 36

IZKAZOVANJE PRIPADNOSTI KRAJU IN SODELOVANJE S STROKOVNIMI INSTITUCIJAMI . . . 37
OKRASITVE IZLOŽBENIH OKEN V DUHU BLIŽAJOČIH PRAZNIKOV . . . 39
SODELOVANJE NA REGATI STARIH BARK. . . . 40
KRVODAJALSTVO . . . 40

MEDGENERACIJSKO IN MEDKULTURNO SODELOVANJE . . . 41
VRTEC MORJE LUCIJA . . . 41
VZGAJAMO ZELIŠČA . . . 41
UREJANJE ZELIŠČNEGA VRTA – ZELENI DAN . . . 42
ŽUPANČIČEVI DNEVI. . . . 42
ČEBELICA MAJA . . . 43
S ŠVEDSKE V PIRAN . . . 43
KAKO SEM ANBOT ODPRLA VRATA . . . 44

ŠTUDIJSKA POTOVANJA IN EKSKURZIJE . . . 47

KAKO NAS VIDIJO DRUGI . . . 49
MOJ DEDI . . . 49
DRAGI »MOJI« ANBOTOVCI, . . . 50
KO IMAŠ RAD PIRAN . . . 51
ANBOT – 15 LET LJUBEZNI DO PIRANA. . . . 51
V IMENU ŽUPNIJE PIRAN IZREKAM ISKRENE ČESTITKE DRUŠTVU ANBOT OB NJEGOVI 15-LETNICI DELOVANJA. . . . 52
MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE DRUŠTVA ANBOT IN OTROK VRTCA MORJE LUCIJA . . . 53
15 LET ANBOTA . . . 53

CHARLYJEVO PISMO 55
SODELOVANJE POMORSKEGA MUZEJA »SERGEJ MAŠERA« PIRAN Z DRUŠTVOM »ANBOT« PIRAN 56
SKUPAJ ZA ZNANJE 59
VKLJUČITEV V DRUŠTVO 60
POROČA „RADIO PEHTA“ 60
POROKA ANBOT ENO ZDEJ 61
15 ANNI DI ATTIVITA 63
ANBOT 64

ODMEVANJA V MEDIJIH 65

PRIZNANJA DRUŠTVU IN ČLANOM 67

PROMOCIJSKA GRADIVA, NASTALA V ANBOTU 70
BARČICA. 70
PORTON − IGRAJMO SE 70
VSE SE ZAČNE IN KONČA V PIRANU 71
IL NOSTRO RECENTE PASSATO IN ANBOT 73

RAZSTAVE 74

SEZNAM ČLANOV USTANOVITELJEV DRUŠTVA 77
ČASTNI ČLANI DRUŠTVA ANBOT PIRAN: 78

UVOD

Staro mestno jedro Pirana je skozi desetletja družbenih sprememb doživelo osiromašenje avtohtonega prebivalstva. V mesto smo se priseljevali ljudje z najrazličnejših okolij Slovenije, iz naše bivše skupne države Jugoslavije in drugih dežel. Odločitve, da bo Piran postal naš dom, da bomo tu živeli, delali in ustvarjali, so klicale po spoznavanju kulture, ki so jo gojili naši predhodniki.

Marsikaj se je že izgubljalo, zgodovinski spomini so bledeli. Če želiš aktivno sooblikovati življenjski prostor, moraš najprej vzpostaviti spoštljiv odnos do preteklosti. Poslanstvo, ki smo si ga zadali, nas je pritegnilo ter nas povezalo ne glede na nacionalnost, versko prepričanje, starost, socialni status, izobrazbo ali druge različnosti.

Čeprav ob ustanovitvi društva nismo poznali filozofije Ubuntu, smo se zbrali posamezniki, ki smo jo v sebi že nosili. Društvo nam je skozi vrsto let omogočalo udejanjanje poslanstva te filozofije. Učenje v študijskih krožkih Andragoškega centra Slovenije in sodelovanja v okviru DEKD Zavoda za kulturno dediščino Slovenije je spodbujalo in razvijalo zavedanje o pomenu ohranjanja kulturne in naravne dediščine. Potreba po aktivnem sooblikovanju našega bivalnega prostora je leta 2003 botrovala ustanovitvi Društva ljubiteljev kulturne in naravne dediščine »Anbot« Piran. Kot je ob odprtju društvenih prostorov preroško zapisal Janez Mužič, morda začetek piranskega Montmartra.

Pogoje za ustanovitev društva je omogočil g. Gašpar Gašpar Mišič, ki je po uspešnih in odmevnih razstavah v njegovi galeriji ponudil brezplačno koriščenje poslovnega prostora v Župančičevi ulici 3. Vse do danes nam družina Gašpar zagotavlja osnovne pogoje za delovanje društva.

Ustanovitvi društva sta botrovala Polde in Natalija, ki sta znala pritegniti posameznike, ki so čutili, da lahko svoj prosti čas namenijo ohranjanju dediščine in z aktivnim odnosom sooblikujejo življenjsko okolje. Mojster Polde - Leopold Belec je poleg strokovnega znanja premogel neprecenljive človeške lastnosti, kot so spoštljiv in topel odnos do posameznika, odgovornost, predanost in vztrajnost prežeto s pozitivno energijo. Vedno je znal s pravo spodbudno besedo med člani ustvariti domače delovno vzdušje z besedami »vse se da«. Ob njegovi strokovni pomoči smo si pridobivali nova znanja, osebnostno rasli ter marsikateremu zavrženemu predmetu vdihnili novo življenje.

- Vsa leta smo sledili osnovnemu poslanstvu društva s cilji, ki smo jih opredelili v statutu:
- negovanje in ohranjanje kulturne in naravne dediščine,
- ozaveščanje javnosti o pomenu ohranjanja dediščine,
- spodbujanje prebivalstva k vključevanju v vseživljenjsko učenje,
- prizadevanje za dvig kakovosti življenja v lokalni skupnosti.

Doseganju visoko zastavljenih ciljev društva in prepoznavnosti v širšem prostoru gre zagotovo zahvala podpori stroke, razumevanju lokalne skupnosti – občine, predvsem pa povezanosti in predanosti članov društva. Vseskozi je bilo naše vodilo sodelovanje in ne tekmovanje.

Da so postali naši dogodki odmevni, gre posebna zahvala gospodu Ubaldu Trnkoczyju, ki je vse od samega začetka delovanja društva prepoznal prizadevanja za dobrobit našega mesta. Prireditve, predstavitve in razstave so z njegovo nesebično, strokovno pomočjo zasijale in pritegnile medijsko pozornost. Številne dejavnosti društva so plod povezovanj in sodelovanj z drugimi sorodnimi društvi, ustanovami in posamezniki, ki smo drug drugega plemenitili. Še posebej dragocena so medgeneracijska in medkulturna sodelovanja, prežeta s prostovoljstvom. Tako povezani smo v svojem prostem času z medsebojno pomočjo in energijo razvijali pripadnost mestu, medsebojnemu spoštovanju ter razvijali vrednote s poudarkom na skrbi za kakovost življenja, za kulturno tradicijo, kulturno raznolikost in trajnostni razvoj.

V okolju smo tako prepoznavni po izvajanju študijskih krožkov, izjemnih dogodkih ob Dnevih evropske kulturne dediščine v Piranu, organizaciji sejmov starin, domače obrti in darov narave, tematskih razstavah, pestrih dejavnostih za otroke in mladostnike, sodelovanju na prireditvah, ki so povezane s kulturno, naravno in tehnično dediščino, izdelavi uličnega okrasja – girland ob Solinarskem prazniku ob prazniku sv. Jurija ter sodelovanju s stroko in drugimi sorodnimi društvi.

Sodelovanja so nas povezala z najrazličnejšimi deležniki. Od nekaterih smo se učili mi, druge smo bogatili z našimi znanji, veščinami in vrednotami, prežetimi z nesebičnim prostovoljstvom.

Skozi leta smo razvijali sodelovanja z vrtci, osnovnimi šolami, dijaki in študenti s sloganom »Delati skupaj z njimi in ne za njih«, saj se ob skupnih dejavnostih medsebojno spoznavamo,

tkejo se pristni odnosi in obojestranski spoštljiv odnos. Tudi učenci in dijaki, ki prihajajo k nam v šole v naravi in na ekskurzije, so vedno dobrodošli.

Vrata društva so vedno odprta tudi vsem obiskovalcem našega mesta, ki si želijo spoznati posebnosti starega zgodovinskega mesta z bogato kulturno dediščino.

Veliko pozornosti smo namenjali skupinam, ki zahtevajo poseben odnos, saj jim življenje ni vedno naklonjeno. Razvili smo pristno sodelovanje kot prostovoljci v Zaporih Koper, kjer so obsojenci na zaporne kazni gubali »barčice« - interaktivni vodnik po sledeh piranske dediščine. Pripornikom in obsojencem je bilo predstavljeno prostovoljno delo kot pomemben segment družbeno koristnega dela.

Za lažjo socialno vključenost in možnostmi dejavnosti, ki jih nudi naš prostor, smo se večkrat predstavili dolgotrajno brezposelnim, ki prihajajo v okviru Ljudske univerze v Kopru, migrantom, ki bivajo v naši občini, invalidskim društvom in drugim. Ob skupnih dejavnostih, ki smo jih organizirali, so se počutili sprejete v svoji različnosti.

Natalija

Ko prehodiš pot, ki jo mora posameznik prehoditi, da pride do rešitve slehernega problema ne moreš mimo osebnosti, ki so to pot zaznamovale. Natalija Planinc je bila zvesta obiskovalka v desetletnem obdobju delovanja Galerije Gasspar Piran in vedno je izžarevala predanost delu in ustvarjanju za skupnost. Ko njena ideja o ustanovitvi društva Anbot ni bila razumljena od tistih, ki bi jo morali razumeti se je obrnila name in brez veliko besed je prevzela ključe in njena ustvarjalnost je dobila pisto za polet.

Anbotovci smo danes prav posebni ljudje in prepričan sem, da se prav vsi lahko podpišemo pod vrsticami izpod peresa pesnika Toneta Pavčka: “Sreča ni v glavi in ne v daljavi, ne pod palcem skrit zaklad. Sreča je, ko se delo dobro opravi. In ko imaš nekoga rad.”

Srečno Anbot.

družina Gašpar Mišič

Spoštovani članice in člani društva Anbot,

naj vam najprej izrečem iskrene čestitke za vašo 15. obletnico plodnega, ustvarjalnega in povezovalnega delovanja.

Bogastvo lokalne skupnosti ni v materialnih dobrinah, temveč v ljudeh, ki jo sestavljajo. Poleg posameznic in posameznikov, ki z energijo in življenjskimi izkušnjami plemenitijo vsakdan občank in občanov, sem izjemno ponosen na društva, ki neutrudno skrbijo, da bo naša prihodnost polna ohranjenih spominov. Še zlasti sem vesel, da se je Anbot v 15 letih razvil v tako aktivno društvo, ki nenehno niza uspehe, širi svojo prepoznavnost izven našega mesta in regije, organizira študijske krožke, povezuje različne generacije in predvsem skrbi za ohranjanje kulturne dediščine.

Piranska lokalna skupnost se zaveda, kako pomemben del našega življenja predstavlja snovna kulturna dediščina, zato skrbimo, da se naše okolje spreminja v skladu s strateškimi smernicami in ob budnem očesu varuhov kulturne dediščine. Čeprav moramo v korak s časom, se zavedamo kaj arhitektura preteklih stoletij pomeni za naše obmorskega bisera. Generacijam, ki prihajajo za nami, pa želimo poleg zgodb in legend zapustiti tudi ohranjeno snovno kulturno dediščino. In tega si brez društva Anbot ne znamo več predstavljati.

Prepričan sem, da boste še naprej uresničevali vaše poslanstvo in s predstavitvijo dobre prakse po širni Sloveniji poskrbeli, da bodo tudi prihodnje generacije vedele, kako smo v naših krajih živeli an bot.

Župan Občine Piran
Peter Bossman

VSEŽIVLJENJSKO UČENJE

Že star pregovor pravi »Vse življenje se učimo«. Še kako pa to velja za današnji čas, ki nas iz dneva v dan sooča z novimi izzivi. Presegli smo miselnost, da je hram učenosti le šola. Življenje samo nas vedno postavlja pred nove naloge, ki jim morda nismo kos. Učno okolje se je močno razširilo in priložnosti za pridobivanje novih znanj so neizmerne. Ko se šolska vrata za nami zaprejo, se odprejo vrata življenja.

BREZ UČENJA NI NAPREDKA

Živimo v času hitrih in nenehnih sprememb. Tako posamezniku kot skupnosti je v sodobni družbi postalo jasno, da je znanje, ki ga generacije pridobijo v formalnem izobraževalnem sistemu, samo izhodiščno znanje, ki ga moramo nenehno nadgrajevati in dopolnjevati z neformalnim izobraževanjem in priložnostnim učenjem.

Vsak posameznik znotraj svoje skupnosti je odgovoren za svoje znanje. Brez učenja skozi celo življenje ne more aktivno slediti hitrim spremembam v razvoju družbe in vzpostavljati aktivnega odnosa do teh sprememb tako v osebnem kot družbenem življenju. Zato se mora človek nenehno učiti in prilagajati novim situacijam ter medsebojnim odnosom znotraj različnih generacij.

Društvu Anbot je botrovala želja po dodatnih znanjih in želja po aktivnem sooblikovanju življenjskega prostora. Študijski krožki, ki potekajo v Piranu vse od leta 2001, so izjemna priložnost za bogatitev lastnega znanja, ki omogoča posamezniku osebnostno rast, samouresničevanje in priložnosti za aktivno preživljanje prostega časa. Medsebojno druženje ob skupnem učenju in delu nudi priložnost za pristne medsebojne odnose, medsebojno spoštovanje ter prepoznavanje potencialov posameznika. Tako nastaja skupina podobno mislečih, ki s svojo predanostjo življenjsko okolje sooblikuje, plemeniti, ozavešča, ohranja in prenaša našo bogato kulturno dediščino na mlajše.

Vseživljenjsko učenje v študijskih krožkih Andragoškega centra Slovenije, kot ena od neformalnih oblik izobraževanja odraslih, je v našem društvu stalnica. Tako pridobljeno znanje ima v družbi neprecenljivo vrednost, saj posameznika bogati z novimi izkušnjami in spoznanji, ki jih prenaša na različna področja vsakodnevnega življenja.

Komisija za podelitev priznanj Andragoškega centra Republike Slovenije, ki bdi nad posebnimi dosežki pri

učenju odraslih v Sloveniji, je že oktobra 2004 odločila, da Študijskemu krožku »Ohranjanje dediščine« dodeli priznanje na državnem nivoju.

Leta 2008 je bilo društvo prepoznano v širšem prostoru kot okolje, ki vedno znova išče priložnosti za nova učenja. Kot konzorcijski partner Ljudske univerze Koper smo bili vključeni v **Točko vseživljenjskega učenja v Piranu – TVŽU** z namenom promocije vseživljenjskega učenja v Piranu. Z ustvarjanjem prijaznega učnega okolja, pozitivnimi predstavitvami dosežkov, pridobljenih v krožkih, delavnicah, predstavitvah na dnevih odprtih vrat, je interes prerasel okvire občine Piran. V ponujene dejavnosti se vse do danes vključujejo posamezniki vseh obalnih občin. S tem širimo tudi prakso povezovanja in prenašanja znanja med generacijami. Naš program je v prvi vrsti posvečen ohranjanju snovne in nesnovne kulturne dediščine in prenašanju tega znanja na mlajše rodove.

Društvo Anbot je preobrazilo Piran v pravo učečo se lokalno skupnost.

Društvo si je uspelo z večletnim uspešnim delom leta 2012 pridobiti tudi status **društva v javnem interesu na področju kulture** in občina Piran je društvu dodelila za opravljanje društvenih dejavnosti prostor na Tartinijevem trgu 7, kar je omogočilo večjo promocijo društva in izvajanje najrazličnejših dejavnosti.

Izbira in ponudba vsebin, ki bi pritegnile čim širši krog posameznikov za pridobivanje novih znanj, je izhajala iz potreb lokalne skupnosti in usmeritev Dnevov evropske kulturne dediščine, ki vsako leto posvetijo večjo pozornost določeni tematiki. V študijskih krožkih smo veliko pozornosti posvečali spoznavanju in promoviranju bogate piranske kulturne in zgodovinske dediščine, ki je današnjim prebivalcem starega mestnega jedra manj znana. Veliko pozornosti smo namenjali medkulturnemu dialogu, medgeneracijski povezanosti, sodelovanju med različnimi deležniki, prežeto s prostovoljstvom. Predanost članov, medsebojno sodelovanje in pomoč so bila vseskozi vodilo pri načrtovanju in uresničevanju visoko zastavljenih ciljev. Med seboj smo prepoznavali člane s posebnimi znanji in sposobnostmi, ki so svoje veščine nesebično delili z ostalimi. Znanja pa nismo le omogočali in delili, temveč smo si nova znanja pridobivali s sodelovanjem pri različnih projektih in ponujenih izobraževanjih. Znanje smo plemenitili na Andragoškem centru Slovenije, v Središču Rotunda Koper, na Ljudski univerzi Koper, Zavodu za varstvo kulturne dediščine, Inštitutu za dediščino Sredozemlja, Fakulteti za turistične študije Portorož – Turistici, v Pomorskem muzeju »Sergej Mašera« Piran in tudi z zamejstvom – s Šolo mozaika iz Spilinberga.

Člani društva smo se vključevali v občinske projekte, ki so potekali v okviru Wellness Istra, »Istra – avtentična destinacija dobrega počutja«. Udeleževali smo se izobraževalnih seminarjev in delavnic, ki so bile namenjene čezmejnemu sodelovanju Slovenija–Hrvaška. Seminarji so potekali na temo trajnostnega razvoja Istre in vključevanja kulturne dediščine.

V širšem prostoru smo bili prepoznavni kot primer dobre prakse, primer plodnega sodelovanja med lokalno

skupnostjo – občino, stroko ter nevladno organizacijo, kamor sodi naše društvo.

Večkrat smo bili povabljeni, da predstavimo naše dosežke na strokovnih srečanjih, simpozijih, festivalih, forumih, še posebej pa na **Karavanah študijskih krožkov**, ki potekajo vsako leto v drugi regiji. Namenjene so učenju z zgledom in potekajo z izmenjavo praktičnih izkušenj. Naše predstavitve so vedno izjemno odmevne. To dokazujejo mnogi obiski sorodnih študijskih krožkov, raznih društev, ki želijo temeljiteje spoznati naš način dela. Nepogrešljiv partner pa smo tudi na **prireditvah TVU – Tedna vseživljenjskega učenja**, kjer imajo obiskovalci priložnost v pristnem stiku ob ponujenih dejavnostih spoznati radosti učenja v neformalni skupini.

Uspešne promocije delovanja društva so pritegnile tudi pozornost andragoške stroke, in tako je bila v letu 2012 v okviru diplomske naloge diplomantke Maje Tomšič na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani, Oddelek za pedagogiko in andragogiko, opravljena raziskovalna študija z naslovom »**Neformalno izobraževanje odraslih in ohranjanje kulturne dediščine**«, študija primera društva Anbot. Rezultati te študije prikazujejo dejavnosti društva Anbot kot primer dobre prakse vseživljenjskega učenja v povezavi z ohranjanjem kulturne dediščine, kjer je zaslediti koncept skupnosti prakse in sedaj študentom služi kot študijsko gradivo pri spoznavanju drugih neformalnih oblik izobraževanja pri nas.

Raziskava doc. dr. Nives Ličen, predavateljice na Filozofski fakulteti v Ljubljani »Ohranjanje kulturne dediščine na presečišču med andragogiko in kulturno antropologijo«, študija primera Društva Anbot Piran pa ugotavlja, da je izobraževanje v okviru društva Anbot Piran učinkovito pri konstituiranju lokalne identitete, ker je nastala tesna povezanost med prostovoljnim delom in strokovnim znanjem.

Posebej odmevni so bili tudi strokovni prispevki in predstavitve:

- za udeležence konference Zveze Ljudskih univerz Slovenije in Andragoškega centra Slovenije v Portorožu na temo »Dejavno staranje in prostovoljstvo v luči vseživljenjskega učenja« z naslovom »Predstavitev prostovoljskih dejavnosti NVO in medgeneracijska povezanost«;
- za zbornik Etnologija in regije z naslovom **Kulturna dediščina in turizem**;
- za udeležence Prvega Festivala Slovenskih univerz za tretje življenjsko obdobje /UŽO/ v Škofji Loki leta 2011; ZNANJE, KULTURA IN TRETJE ŽIVLJENJSKO OBDOBJE z naslovom: »**Hvala ti sv. Jurij, da naš praznik ni prazen**« s poudarkom na medgeneracijskem povezovanju v lokalnem okolju;
- predstavitev prostovoljskih dejavnosti v društvu na nacionalnem strokovnem srečanju »Karavana študijskih Krožkov« v Bovcu;
- predstavitev medgeneracijskega sodelovanja na 12.

festivalu 3ŽU v Cankarjevem domu v Ljubljani;

- predstavitev sodelovanja med Društvom Anbot in Zapori Koper na srečanju strokovnih delavcev zaposlenih v zavodih za prestajanje kazni Slovenije v Ljubljani;
- predstavitev dediščine Istre v evropskem parlamentu v Bruslju / na povabilo EU poslanke Mojce Kleva;
- predstavitev dejavnosti društva Anbot na Paradi znanja Svibno, Radeče / povabilo;
- za udeležence Letnega posveta izobraževanju odraslih 2012 v Ljubljani predstavitev dosežkov društva kot primer dobre prakse vseživljenjskega učenja;
- za udeležence Kulturnega bazarja 2018 v Ljubljani predstavljena tema »Medgeneracijsko sodelovanje na področju kulture«.

Posebno pozornost smo posvečali skrbi za razvoj prostovoljnega dela, medgeneracijske povezanosti in vseživljenjskega učenja. Vse svoje aktivnosti smo usmerjali v tesnejše medsebojno sožitje med samimi meščani. Z odgovornim odnosom smo si tako povečali ugled tudi v širšem prostoru. Kot neformalni mentor drugim sorodnim društvom prenašamo naše bogate izkušnje, ki marsikomu služijo kot zgled in primer dobre prakse.

V društvu Anbot ocenjujemo, da s svojo dejavnostjo:

- pomembno prispevamo k promociji naše kulturne dediščine,
- bogatimo kulturno dogajanju v starem mestnem jedru,
- se vseživljenjsko učimo,
- se medgeneracijsko povezujemo,
- širimo zavest o pomenu in vlogi prostovoljske dejavnosti,
- nudimo strokovno podporo drugim društvom,
- promoviramo primere dobre prakse sodelovanja med NVO, lokalno skupnostjo in stroko,
- se povezujemo z drugimi sorodnimi društvi,
- gojimo medsebojno pomoč, podporo in spoštovanje,
- aktivno sooblikujemo in izkazujemo pripadnost našemu mestu.

Povezanost članov, pripadnost društvu in pripravljenost za delo zagotavljajo strokovno rast posameznih članov, ki z novo pridobljenimi znanji plemenitimo našo skupnost in predvsem nas same.

Natalija in Ivica

ŠTUDIJSKI KROŽKI

Študijski krožek predstavlja organizirano infrastrukturo za samostojno učenje odraslih, za katero je tipičen proces prostovoljnega ustvarjalnega in demokratičnega sodelovanja ob spoštljivi plodni razpravi. Prične se s socio-kulturno animacijo in konča z akcijo. V njem potekata usklajevanje in skrb za skupno dobro. Tipični elementi srečanja so: pozdrav, pravila, razprava, povzetek in načrt nadaljevanja, evalvacija.

Temeljna načela študijskih krožkov se večinoma nanašajo na način njihovega delovanja:

- enakost in demokracija (načelo se nanaša na odnose v skupini),
- izkušnje in sodelovanje (načelo se nanaša na odgovornost posameznika),
- svoboda oblikovanja ciljev, izbire kraja, časa, zahtevnosti in intenzitete,
- kontinuiranost, načrtovanje in aktivno sodelovanje,
- učno gradivo (načelo se nanaša na materialne pogoje),
- prepletanje prostovoljstva in državnega financiranja (za učna gradiva, vabljene itd.),
- sprememba na osebni in skupnostni ravni ter
- akcija.

Študijski krožki so torej oblika sodelovalnega učenja (doživljanja, povzemanja) z značilno sestavo skupine (heterogena struktura, homogen interes), v kateri se vzpostavi pozitivna soodvisnost odgovornih posameznikov in se razvijajo sodelovalne spretnosti (komunikacija, spoštovanje različnosti in dogovorov). Pri nekaterih lahko govorimo tudi o sekundarni skupnosti.

RESTAVRATORSTVO

Starine in vonj po starem so pred petnajstimi leti ustvarile ljubiteljsko društvo starin Anbot. Imeli smo veliko srečo, da je bil z nami naš mentor Polde, ki je v nas prebudil strast in navdušenje do ročnega dela in spretnosti obnove starin. Sčasoma pa nam je postalo jasno, da v starinah, posebno družinskega izvora, iščemo lastno identiteto in stik s tistimi, ki so si modrosti življenja nabirali pred nami.

Starine in umetnine, ki so nas vedno znova privabljale, smo v krožkih restavratorstva, pozlate in intarzij obnovili in jim vrnili prvotni sijaj. Z obnovo se začne naše nepozabno popotovanje v preteklost.

Spoštovanje do starin je naše vodilo, zato vsak predmet obravnavamo z enako mero potrpežljivosti in natančnosti. Vsekakor je to ljubezen in upava si trditi, da se to kaže tudi na naših izdelkih.

Miro in Bako

MOZAIK

Mozaike je izdelovalo veliko civilizacij, ki so tehniko izdelovanja odkrivale vsaka zase. V ta čarobni svet izdelave mozaikov nas je popeljal mozaicist arhitekt Igor Orešič na prvem študijskem krožku v letu 2005. Mojster nas je tako pritegnil in očaral z novim znanjem, da smo v letu 2007 izpeljali drugi študijski krožek in izdelali mozaik sv. Jurija, ki je nameščen na notranjo stran zidu župnijskega vrta v Piranu. Tako smo v naše mesto trajno umestili delček našega znanja. Izdelava mozaikov je nekatere članice društva tako prevzela, da se že nekaj let redno družimo na delavnicah.

Alenka

RIŠELJE

Kar nekaj pridnih rok se je zbralo pri obujanju vezenja v rišelje tehniki. Vezenine so starinske in romantične. Krasile so izbe naših prababic, prav tako tudi njihova oblačila. To je posebna tehnika šivanja z belo nitko na belo blago. Cenijo jih tisti, ki vedo, koliko truda in dela je treba vložiti v izdelek.

Bojana

IZ STAREGA NOVO – RECIKLAŽA

Z recikliranjem oziroma obnavljanjem starih neuporabnih ali razbitih stvari, embalaže, stekla, papirja in blaga, vdahnemo stvarem novo vrednost in novo uporabnost. Vse kar potrebujemo, je malo ustvarjalnosti in spretnosti.

Na Anbotovih delavnicah in študijskih krožkih smo obnavljanju posvetili veliko pozornosti in našemu planetu prihranili nekaj odpadkov, saj smo jih z barvami, lepilom in pridnimi rokami pripravili za ponovno uporabo.

Iz papirnate embalaže smo naredili lične darilne škatlice, kovinsko embalažo smo spremenili v lončke za rože, blago in čipke smo ponovno uporabili pri predelovanju oblačil ali jih preprosto zalepili na kozarce, steklenice in plastične izdelke. Neverjetno, koliko lepega se lahko naredi z malo truda. Kreativna reciklaža nam ponudi unikate za naš dom, vsakdanje življenje nam obarva z zanimivimi stvarmi in prihrani nekaj denarja.

Doris

KAMNOSEŠTVO

Društvo Anbot je dar Piranu, narava pa je podarila kamen vsem, ki imajo ustvarjalno žilico. Zato smo se v hladnem novembru odločili, da vsestransko uporaben material malce bolje spoznamo. Kamnoseško delavnico nam je velikodušno odstopil g. Davor Kolenc, strokovno vodenje pa je dodal g. Marko Forstnarič. Lahko smo brezskrbno klesali, brusili, štokali, skratka, prašili po dolini Dragonje. Po petih delovnih večerih je luč sveta ugledalo kar nekaj izredno lepih, izvirnih in zanimivih izdelkov. Zopet se je izkazalo, da člane društva ni strah novih izzivov, saj so se samozavestno podali tudi v tako neznane vode, kot je oblikovanje malih umetnin iz trdega kamna.

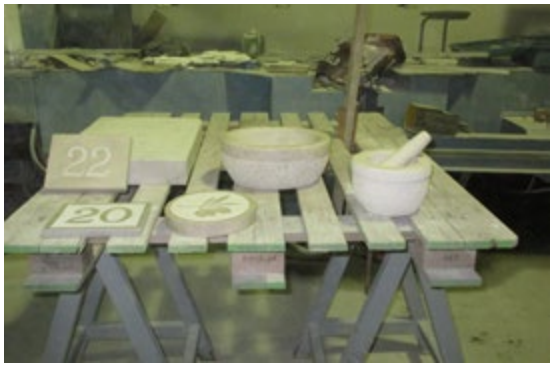

Stane

PLETENJE ISTRSKIH KOŠAR

Istrske košare v našem društvu pletemo že deset let. Tema DEKD leta 2008 je bila »Obzidna vrata». Ob vratih v Obzidni ulici smo predstavili istrsko dvorišče z vozom polnim zelišč, s starimi sodi, omarami, stoli in različnimi posodami od anbot. V tem prijetnem okolju sem prikazal potek pletenja istrskih košar. To je pritegnilo veliko radovednih pogledov domačinov in obiskovalcev. Predstavitev je bila nekaj posebnega, novega in redko videnega.

Veščina pletenja košar je vzbudila zanimanje tudi pri članih našega društva, zato smo še isto zimo organizirali tečaj, na katerem so si pod mojim mentorstvom spletli vsak svojo istrsko košaro.

Pletenje istrskih košar smo prijavili kot študijski krožek, ki je potekal pod strokovnim vodenjem Andragoškega centra Slovenije. Skupine so bile sestavljene iz deset prijavljenih kandidatov, kar je največ glede prostorskih zmogljivosti društva in obvladljivosti za mentorja, kajti le tako lahko predaja svoje znanje in spremlja delo posameznikov. Spoznavanje orodja in značilnosti materialov za izdelavo košar zahteva veliko moči in ročnih spretnosti.

Krožki so potekali v večernih urah v zimskem času, ko les odvrže liste, počiva in je bolj prožen. Beko, iz katere pletemo košare, režemo ob polni luni, jo očistimo in razvrstimo po velikosti, da je pripravljena za pletenje. Velikost košare si vsak izbere sam. Za izdelavo košare potrebujemo šest srečanj po tri ure. S študijskimi krožki običajno končamo teden pred veliko nočjo. Izdelke že tradicionalno pokažemo meščanom in obiskovalcem mesta tako, da jih razstavimo v izložbi Trafike na Tartinijevem trgu. Po razstavi krožkarji dobijo potrdilo o uspešno opravljenem tečaju pletenja istrske košare in svoj izdelek odnesejo domov.

Zaradi izrednega zanimanja za to dejavnost smo organizirali po dva študijska krožka letno.

Čeprav je bilo pletenje košar nekoč moško delo, se je na naše krožke prijavljalo več žensk kot moških. Starostna lestvica krožkarjev je različna: od študentov, mamic in očkov, babic in dedkov ter njihovih vnukov. Prijavljeni se bili iz vseh treh obalnih občin in s Krasa. Imeli smo tudi tečajnico iz oklice Radovljice in gospoda iz Torina.

Pletenje košare je zahtevno delo, sam ga štejem med terapevtsko in pomirjajočo dejavnost. Delo v skupini nas bogati, saj izmenjujemo izkušnje in se družimo.

Leta 2009 je bila tema DEKD »Turizem od Anbot«. Odločili smo se, da bomo spletli vetrnik, ki je pred sto leti krasil plaže hotela Palace, vendar se iz tistega časa nobeden ni ohranil. Kot mentor sem oblikoval načrt, po katerem smo se vsi člani lotili pletenja in prispevali svoj del h končnemu izdelku. Danes vetrnik krasi prostore društva, zelo radi in z veseljem pa ga predstavimo tudi ob različnih prireditvah.

Sergij

RECIKLAŽA OBLAČIL IN MODNIH DODATKOV

Po uspešni izdelavi vetrnika smo razmišljale o tem, kako bi dopolnile in obogatile prikaz življenja pred sto leti. Razmišljale smo o tem, da bi se predstavile v oblekah, ki bi spominjale na goste hotela Palace v tem obdobju. Idej je bilo veliko in začele smo zbirati predloge in slike o tem, kako so bili oblečeni dame in gospodje takrat.

Seveda nismo kupile ničesar novega. Predelale smo svoja oblačila ali oblačila svojih družinskih članov, znancev. Posebej smo bile pozorne na razne dodatke. Izdelale smo kar nekaj

predlogov v skicah in dobile podporo dveh šivilj, ki sta nam priskočili na pomoč s svojimi idejami in šiviljskimi spretnostmi. Dobile smo veliko čipk, ki smo jih uporabile na oblekah in modnih dodatkih. Vsaka dama je morala imeti na glavi klobuček, na rokah rokavice in nad glavo senčnik. Klobučke smo izdelale same.

Poskrbele smo tudi za primerne obleke naših moških članov, tako da smo v parih predstavili ustrezno sliko takratnih obiskovalcev Portoroža.

Ta dogodek je bil za nas poseben, saj smo se v predelanih oblekah počutili zelo dobro. Na prireditvi smo se sprehajali tudi med starimi avtomobili in vse je bilo, kot bi se pisalo leto 1905.

Obleke občasno uporabimo ob različnih dogodkih, saj so našim občanom ostale v lepem spominu in pogled nanje vsakokrat razveseljuje tudi obiskovalce našega mesta.

Ob predelavi starih oblačil so se porajale nove ideje, zato smo organizirali študijski krožek recikliranja starih oblačil. V dokaz, da se z danes skoraj nepotrebnim dodatkom moškega oblačila lahko izdela unikatno oblačilo, smo iz različnih kravat izdelali plašč

in brezrokavnik. Vsaka članica je imela izdelan, popravljen ali dodelan kos oblačila. Vse izdelke smo prikazali na Anbotovi reviji recikliranih oblačil v Križnem hodniku, prelepem okolju, ki je bil kulisa naši preobrazbi oblačil.

Marina B.

DEDIŠČINA IN POMANJKANJE V ANBOTU – BUTIK OD

ANBOT

Občutek pomanjkanja je delno pogojen s potrošniško mrzlico. V Anbotu smo se bojevali proti pretiranemu potrošništvu z delavnicami, na katerih smo z malo truda in ustvarjalnostjo vrnili novo življenje oblačilom, ki so pospravljena, pozabljena in zanemarjena obležala po raznih kotičkih v stanovanju.
Pod vodenjem Marine Benčič in s pomočjo šivilje Loredane Ruzzier so stara oblačila dobila novo podobo in tudi novo uporabnost. Rezultati dveh študijskih krožkov, posvečenih reciklaži, so bili predstavljeni v sklopu Dnevov evropske kulturne dediščine septembra 2010. Modna revija v Križnem hodniku v Piranu je bila zelo uspešna. Reciklirana oblačila zaživijo vsakič, ko v Društvu Anbot ocenimo, da lahko dogodki, na katere smo vabljeni, bogatijo naše gostitelje in nas same.

Daniela

ANBOTOVA ČETICA

Naša četica koraka …

Piranu bomo pomagali
starine obnoviti,
mestu svojem tik ob morju
sijaj spet povrniti.
Mestu svojem tik ob morju
sijaj mu povrniti.

Žiga žaga
poje žaga …

Bako

KALIGRAFIJA

Beseda kaligrafija je sestavljena iz dveh grških besed: kallos, kar pomeni lepo, lepota, in iz besede graphe, kar pomeni pisanje, zato pravimo kaligrafiji zvrst ali umetnost lepega pisanja.

Nekoč so pisali z gosjimi peresi ali s peresi iz trsja, ki so jih namakali v črnilo. Danes pišemo s posebnimi kaligrafskimi peresi, ki imajo prerezano konico. Od širine konice je odvisna širina sledi. Prav sledi peres so tiste, ki naredijo kaligrafsko pisavo še posebej zanimivo. Te se namreč lahko enakomerno širijo in tanjšajo, odvisno od tega, v katero smer vlečemo pero na papirju.

Slogi pisav so različni, in sicer unciala, karolina, gotica, italika, copperplate.

V kaligrafskem krožku Anbota smo se učili uncialo. Unciala izvira iz 2. ali 3. stoletja, ko je bila uradna pisava krščanske cerkve.

Unciala je majuskula, ima samo velike črke. Krožkarji so po navadi presenečeni, saj menijo, da je ravno obratno, ker so črke na prvi pogled podobne našim malim. Črke so okrogle in velike, zavzamejo veliko prostora, dolge besede so videti razpotegnjene in okrasni “repki” lahko sežejo daleč v drugo vrstico.

Še ena zanimivost te pisave je, da v

tistem času niso pisali pike na i, j pa sploh ni obstajal. Pisali pa so piko na y, da bi ga ločili od rune thorn, ki je s časom postajala podobna y. Razlog je menda v tem, da so s pojavom tiska y imeli, thorn pa ne.

Kaj pa strešice? Naredimo jih tako kot v vsakdanji pisavi, samo da niso prevelike.

Kako pa naredimo veliko črko? Vse so velike. Ampak, kaj pa, če hočemo veliko začetnico na začetku stavka? Naredimo malo večjo.

Trdno smo vpeti v pravila pisanja, ki smo se jih učili v osnovni šoli, zato se učimo pisati črko i s piko in j in x in y ...

Zanimanje za krožek kaligrafije v Anbotu je veliko, zato smo ob predstavitvi restavriranja stare istrske kuhinje predstavili še kaligrafske zapise o kruhu in izdelali napise za različne vrste žita in njihovih izdelkov.

Prav tako smo ob Dnevih evropske kulturne dediščine, posvečenim življenju in delu Primoža Trubarja, pripravili stran s kaligrafsko izpisano črko „Ž" in besedami, ki se začnejo s to črko in tako prispevali stran v Knjigo velikanko, Abecedarij naših dni, ki je bila predstavljena v Trubarjevi rojstni hiši na Rašici na Dolenjskem.

Večkrat so v Anbotu organizirane kratke delavnice (ali predstavitve raznim skupinam ljudi, ob tednu vseživljenjskega učenja ali pa kar tako zaradi zanimanja), kjer se naučimo osnovnih potez za pisanje unciale, ki so lahko uporabne za izdelavo ornamenta na voščilih in knjižnih kazalih.

Marina K.

ILUMINACIJA

Znanja željni krožkarji kaligrafije so svoje vedenje nadgradili v krožku iluminacije, to je tehnika, s katero okrasimo tekst z okrasno črko na začetku besedila ali pa se izdela posamezna inicialka, črka ali okrasna bordura. Iluminacijo uvrščamo v zvrst knjižnega slikarstva, zato smo s to tehniko spodbudili razvijanje kreativnih sposobnosti, domišljije, opazovanja, sposobnost nebesednega izražanja.

Vse do izuma tiska so vse knjige pisali kaligrafsko in te rokopise obogatili z iluminacijo.

A tehnologija na tem področju je hitro in tiho šla dalje in se prelevila v naše gospodarje. Zadnje čase vedno manj pišemo z roko.

Razvoj informacijske tehnologije in prevladujoča uporaba računalnika v pisnem komuniciranju je privedla do zmanjšanja motoričnih spretnosti, ki jih razvijamo s pisanjem z roko. Znano je, da možgani bolje delujejo

pri pisanju z roko kot pri pisanju z računalnikom, informacija napisana z roko se v spominu obdrži dlje in pisanje z roko spodbudi izražanje spoštovanja in naklonjenosti. Toda danes žal večino osebnih sporočil, npr. čestitk za rojstni dan, zahval in pohval, izrazov sožalja, pošiljamo kar preko elektronske pošte. Elektronska pošta ima namreč moč množičnega, poceni in neosebnega komuniciranja.

Prav zaradi tega smo se v društvu Anbot v Tednu pisanja z roko 2018 povezali z društvom Radi pišemo z roko, ki je organiziralo Teden pisanja z roko s podporo Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport ter Zavoda RS za šolstvo, da s skupnimi močmi opozorimo vse, kako pomembno je pisanje z roko za razvoj možganov, osnova za naše učenje, mišljenje, spomin, boljšo orientacijo v prostoru, večjo ustvarjalnost itd.

Delavnica Radi pišemo z roko je potekala enkrat tedensko v naših prostorih od Valentinovega pa vse do velikonočnih praznikov, kjer smo najprej imeli vaje za lepo pisavo, nato pa smo izdelovali voščilnice za bližajoče se praznike.

S pomočjo uporabe kaligrafske pisave – unciale in želje po umetniškem ustvarjanju in preslikavi utrinkov narave vseskozi izdelujem voščilnice, razglednice, čestitke in posvetila za osebe, ki imajo čisto poseben prostor

v našem srcu. In s to željo sem leta 2005 ob nacionalni otvoritvi Dnevov evropske kulturne dediščine v Piranu vstopila v društvo Anbot in z velikansko knjigo vtisov vabila ljudi na prireditev in jim pisala imena s to prav posebno pisavo. Tako se je začelo in to še vedno rada počnem.

Marina K.

SEJMI STARIN

Društvo Anbot že petnajst let od aprila do septembra vsako četrto soboto v mesecu organizira sejme starin, domače obrti in darov narave. Poseben sejem se odvije v času prazničnega decembra.

Razstavljavci so z organizacijo sejmov izredno zadovoljni in se radi vračajo v Piran, najlepše mesto na svetu. Sejem ima mednarodno razsežnost, saj sodelujejo slovenski, hrvaški in italijanski razstavljavci. Občina Piran in JP Okolje s svojim prispevkom poskrbita, da sejmi potekajo nemoteno in v prijetnem vzdušju.

Irena

DIŠEČ PEHTIN VRT

Naši sejmi so, kot vse, kar delamo v našem društvu, darilo Piranu in vsem obiskovalcem našega mesta. Anbotova vijolična stojnica pa je prav posebno doživetje za vsakogar.

Zanjo smo se odločili, ker je pozabljanje znanja o naravi in njenih darovih tolikšno, da je potrebno, da nas nekaj opomni, kako zelo nas je osiromašil ozek materialni pogled na svet, čigar ujetniki smo.

Narava nam ponuja nešteto darov, samo videti jih moramo. Na tem našem planetu ni nič lepšega in nič močnejšega

od cvetja. Vsak dan na celem svetu sodeluje brezmejno število listov v čudežnem procesu fotosinteze, ki je nujna za proizvodnjo kisika in s tem za naše dihanje, preživetje.

Veselje, povezanost med nami in pozitivno energijo s stojnico prinesemo na trg med ljudi. Rastline nas duhovno bogatijo in osrečujejo, saj smo najsrečnejši v neposrednem stiku z njimi.

Vsakokrat poskrbimo za celovito podobo, napolnimo našo »koreto« s cvetjem in zelišči, da je vedno najlepša stojnica na trgu. Doris doda svoje čudovite dišeče izdelke iz lavande, Marina pa nas objame z lepo mislijo, napisano v kaligrafski pisavi. Petki pred vsakim sejmom so zelo naporni za nas nabiralke zelišč, saj moramo ohraniti energijo in dobro voljo tudi za soboto. Pri pripravi in izvedbi sejma je izredno pomembna Borisova pomoč, pa tudi čaji in kavice, s katerimi nas pocrkljajo naše punce, so zelo dobrodošli. Miro v svoji kuhinji redno skrbi za to, da ne omagamo.

Obiskovalci uživajo z vsemi čutili, ko si našo stojnico samo ogledujejo, vonjajo, fotografirajo, poklepetajo z nami, tipajo in spoznavajo rastline, delajo šopke, pletenke iz sivke, venčke, lovorjeve nize, vrtnice iz svilenih trakov, pa še kaj bi se našlo.

Vse to nam pomaga na poti k uresničevanju našega cilja, da obiskovalce zainteresiramo, seznanjamo in poučujemo o rastlinah, da gredo tudi sami v naravo in postanejo njeni raziskovalci.

Narava nam je velikodušno ponudila in ponuja vse, kar je ustvarila v milijardah let. Kako se mi odzivamo na njeno dobroto, je pomembno vprašanje za današnjega človeka. Bolj se bomo morali potruditi!

Metka, Doris, Marina

VRTNICE

Že v antičnem Rimu so verjeli, da nošenje šopka iz zelišč in cvetlic odganja zle duhove. V antični Grčiji pa je šopek iz bršljana simboliziral neskončno ljubezen.

Vrtnica je izredno lepa roža zaradi izbranega vonja, barve in oblike cvetov. V številnih kulturah velja za kraljico rož. Po vsem svetu velja za tradicionalni simbol lepote in ljubezni.

Zato v zahvalo ob obiskih, praznovanjih ali kar tako poklanjamo šopke iz zelišč in vrtnic, ki jih sami naredimo.

Uporabljamo različne materiale, vsak pa zahteva tudi drugačno tehniko izdelave vrtnice.

Čez leto delamo vrtnice iz svilenih trakov v najrazličnejših barvah. Pa tudi iz velikih bršljanovih listov, ki jih imamo na voljo. Jeseni delamo vrtnice iz listov ruja, ki so takrat obarvani v različnih škrlatnih odtenkih, od rumene do temno rdeče.

Podarjanje cvetja že od nekdaj razveseljuje tako obdarovanca kot tistega, ki podarja. Naši šopki so zelo vzdržljivi, saj si želimo, da bi lepi občutki ob podarjenem cvetju trajali čim dlje.

Metka

Kruševo
avbor
Piran

DNEVI EVROPSKE KULTURNE DEDIŠČINE

Dnevi evropske kulturne dediščine so, kot pove že ime, skupna akcija številnih evropskih držav pod okriljem Sveta Evrope in Evropske komisije.

Namen Dnevov evropske kulturne dediščine (DEKD) je spodbuditi zanimanje javnosti za varstvo kulturne in naravne dediščine in javnosti predstaviti idejo o skupni kulturni dediščini, o bogastvu in kulturni raznolikosti Evrope; spodbujati k reakciji na socialne, politične in ekonomske izzive.

Dnevi evropske kulturne dediščine so v Sloveniji od začetka tematsko zasnovani. Cilji, ki jih poleg skupnih evropskih uresničujemo v naši praksi, pa so:

- spodbujanje sodelovanja laične in strokovne javnosti pri prepoznavanju, promociji in izjemoma tudi pri obnovah kulturne dediščine;
- uporaba celovitega pristopa tako z vidika dediščine kot nedeljivega pojma kot tudi iz vidika delovanja človeka, ki za obravnavo dediščine razvija svojo ustvarjalnost na več področjih;
- težnja k povezovanju slovenskega kulturnega prostora tudi onkraj meja Slovenije;
- vključevanje etničnih skupnosti, ki živijo na območju Slovenije;
- z medinstitucionalnim in medresorskim povezovanjem zapolnjevati vrzeli, ki jih med nas postavljajo okvirji institucionalnega delovanja.

Naključja ni, vse se zgodi z razlogom. Po letu dni delovanja društva Anbot so bili leta 2004 DEKD posvečeni restavratorstvu. Ker smo pred tem že tri leta marsikateremu predmetu povrnili prvotni sijaj, smo želeli svoje dosežke predstaviti širši javnosti. Na prireditev Piranska podstrešja pripovedujejo nam je uspelo pritegniti preko dvajset različnih društev, skupin in posameznikov, ki so vsak na svoj način predstavili bogato dediščino Pirana. Raznolikost sodelujočih in izjemno bogat celodnevni program je pritegnil pozornost nacionalnega koordinatorja DEKD iz ZVKDS. Po

prireditvi so se odločili, da v letu 2005 zaupajo nacionalno odprtje DEKD 2005 namenjeno Nesnovni kulturni dediščini našemu društvu. Z nadvse uspešno izvedbo nacionalnega odprtja 2005 smo postali zgled vsem nadaljnjim nosilcem odprtja Dnevov.

Vsako leto je s strani Zavoda za varstvo kulturne dediščine podana usmeritev določenemu področju, ki ga obeleži vsak na svojstven način. Vsebine učenja in aktivnosti v študijskih krožkih vsako leto nudijo priložnosti za poglabljanja novih znanj, ki jih s pridom vključimo v prireditve DEKD in na ta način skušamo predstaviti raznolike dejavnosti društva, v katere se lahko vključijo tudi obiskovalci. Izjemno veliko pozornosti pritegnejo predstavitve, ko člani z izvirno ustvarjalnostjo in prepričljivostjo uprizorijo »zgodbe« od anbot.

LETO	*NASLOVI NAŠIH PRIREDITEV*	*NASLOVI NA NACIONALNI RAVNI*
2004	Piranska podstrešja pripovedujejo	Restavratorstvo in druga znanja ter mojstrstva povezana z njim
2005	Nacionalno odprtje DEKD	Nesnovna kulturna dediščina
2006	Sedem mestnih vrat v treh obzidjih Pirana	Gradovi, utrdbe in mestna obzidja
2007	Ozrimo se v tla - tlaki tako in drugače	Arhitekt Jože Plečnik
2008	Trubar nekoč in jutri	Primož Trubar in njegov čas
2009	Turizem od Anbot	Dediščina, inovativnost in ustvarjalnost
2010	Butik od Anbot	Kulturna dediščina in pomanjkanje
2011	An bot daš, tri bote dobiš	Dediščinske skupnosti in prostovoljstvo
2012	Kaj se še skriva za Anbotovimi durmi	Izkušnja dediščine
2013	Pasalu je vre deset let	Sto let v dobro dediščine
2014	Anka »Anbot« gre u šulo	Dediščina gre v šole
2015	Poroka od Anbot	Praznovanja
2016	Se dobimo na »pjaci«	Dediščina okoli nas
2017	Se dobimo pri vodnjaku	Voda – od mita do arhitekture

Unikatni, ustvarjalni, izvirni in navdihujoči

Njihove dejavnosti so premišljene, duhovite in družbeno aktualne z velikim posluhom za okolje, v katerem delujejo. Njihova izvedba je na visoki profesionalni ravni. Velike zasluge za uspehe, ki jih žanjejo v Piranu in na gostovanjih, so zagotovo v vsakem posameznem članu orkestra Anbot. Dirigentka, dobitnica Steletovega priznanja za leto 2005, pa je prava perfekcionistka in umetnica v prepoznavanju, povezovanju in usklajevanju številnih znanj in talentov, ki jih premorejo člani orkestra Anbot in njihovi zunanji sodelavci.

Vesela sem, da so Dnevi evropske kulturne dediščine (DEKD) okrilje, pod katerim delujejo že 15. leto. Člani društva Anbot so dali slovenskim Dnevom neizbrisen pečat in so pravi ambasadorji DEKD. Preplet vsebin študijskih krožkov in vsakoletnih tem Dnevov izvajajo izvirno in neponovljivo. S tem ko so v preteklosti gradili svojo prepoznavnost, so zelo pripomogli tudi k pozitivni prepoznavnosti Dnevov evropske kulturne dediščine ne le na Obali, temveč tudi širše. Vplivali so tudi na razvoj Dnevov, saj je njihova v okolje odprta energija dala zgled za otvoritvene dogodke po letu 2005.

Niso se izpeli, zato z veseljem pričakujemo njihovih novih podvigov.

Društvo Anbot, še na mnoga leta!

Nataša Gorenc, koordinatorka DEKD

2004, Piranska podstrešja pripovedujejo

2005, Nacionalno odprtje DEKD

2006, Sedem mestnih vrat v treh obzidjih Pirana

2007, Ozrimo se v tla - tlaki tako in drugače

2008, Trubar nekoč in jutri

2009, Turizem od Anbot

2010, Butik od Anbot

2011, An bot daš, tri bote dobiš

2012, Kaj se še skriva za Anbotovimi durmi

2013, Pasalu je vre deset let

2014, Anka »Anbot« gre u šulo

2015, Poroka od Anbot

2016, Se dobimo na »pjaci«

2017, Se dobimo pri vodnjaku

IZKAZOVANJE PRIPADNOSTI KRAJU IN SODELOVANJE S STROKOVNIMI INSTITUCIJAMI

Čeprav ne živimo vsi člani društva v Piranu, je naš odnos do tega mesta že od ustanovitve naprej najpomembnejša naloga. Ohranjanje naravne in kulturne dediščine je smisel in rdeča nit naših aktivnosti skozi vseh petnajst let delovanja.

Tej usmeritvi smo sledili v okviru posameznih študijskih krožkov, delavnic in prireditev na vsakoletnih Dnevih evropske kulturne dediščine.

Že takoj v letu 2003 so ustanovni člani obnovili »škure« na hiši v sosednji ulici ter pokazali svoj zanos in spretnost s prenovo kapelice v Ulici svobode. V okviru delavnic RESTAVRATORSTVA smo v kasnejših letih večkrat poprijeli za brusni papir, čopiče in barve ter polepšali »škure« na svetilniku in nadeli novo »obleko« vhodnim vratom na občinski in sodni palači. V študijskem krožku »MOZAIK« smo si zadali nalogo, da upodobimo zavetnika našega mesta, Sv. Jurija in s tem polepšali župnijski vrt.

Foto: Ubald

Leta 2007 so bili DEKD posvečeni Plečniku in ulični arhitekturi z naslovom »Ozrimo se v tla«. Takrat smo organizirali delavnico obnove majhnega trga in povabili tudi zunanje strokovnjake, ki še vedo, kako so nekoč tlakovali ulice v starem mestnem jedru.

Poleg članov društva k sodelovanju vedno povabimo tudi druge meščane in s tem širimo zavest o pomembnosti ohranjanja kulturnih biserov v našem mestu. Tako smo leta 2013 razpisali nagrado za NAJLEPŠE OBNOVLJENA VHODNA VRATA V PIRANU. Priznanje je prejela družina Tul.

Ivica

OKRASITVE IZLOŽBENIH OKEN V DUHU BLIŽAJOČIH PRAZNIKOV

Naši prostori, ki nam jih je dodelila občina, so na prestižni lokaciji na Tartinijevem trgu. Pirančani se prav gotovo spominjajo, da je bila na tem mestu dolga leta Trafika.

To pa je tudi razlog, da člani društva za te prostore še naprej uporabljamo to poimenovanje. Tu sprejemamo goste, razne skupine, izvajamo različne delavnice in študijske krožke. V duhu bližajočih praznikov ali kot zaključek študijskih krožkov prav posebno skrb posvečamo okrasitvi izložbenih oken v trafiki in kamri. Glede na razgibano dejavnost našega društva je možnosti za razstave in predstavitve naših izdelkov zelo veliko. Tako kot pri drugih aktivnostih nam je tudi na tem področju dobrodošla vsakršna pomoč strokovnjakov. Stremimo k temu, da so izložbena okna čim lepše okrašena in v to vlagamo vso svojo moč in znanja. Koliko pa nam to uspeva? Veseli smo odzivov, tudi kritičnih, saj se ob vsaki postavitvi znova učimo.

Verjamemo, da si jih domačini in obiskovalci starega mestnega jedra z zanimanjem in marsikdaj tudi z občudovanjem ogledujejo. S tem bogatimo podobo našega mesta, smo opomnik mnogim in jih vzpodbujamo k spoznavanju mnogih pozabljenih veščin.

Metka

SODELOVANJE NA REGATI STARIH BARK

Živimo ob morju in na naši obali je nastajalo in izginjalo veliko tipov plovil. Včasih so barke uporabljali vsak dan za zagotavljanje hrane in za prevoz, prav tako pa tudi ob posebnih priložnostih, prazničnih dnevih in pomembnih dogodkih. Danes so stare barke namenjene predvsem druženju in zabavi. Društvo ljubiteljev starih bark organizira vsako leto regato, kjer se srečajo ljubitelji starih bark in avtomobilov. V Piranskem zalivu zaplujejo gajete, leuti, trabakule, pasare, batane in drugi tipi bark, ki so bile nekoč namenjene delu za preživetje.

Ko stare lepotice razpnejo svoja jadra na morju, se v vsem svojem blišču ob obali na ogled postavijo stari avtomobili. Člani društva Anbot se v svojih oblačilih od anbot sprehodimo med udeleženci srečanja in obiskovalci Pirana imajo občutek, da so prišli v mesto, kjer se je čas ustavil. Zato je pomembno, da se društva povezujemo in sodelujemo na področju ohranjanja kulturne in naravne dediščine.

Vesna

KRVODAJALSTVO

Anbotovci nismo le prostovoljci kar tako, izkazali smo se tudi kot krvodajalci. Na pobudo aktivnih krvodajalcev društva smo izpeljali več akcij humanosti in skupinsko darovali kri. Med darovalci jih je kar sedem prvič darovalo kri. Zaradi starostne omejitve se je četica zmanjšala, a je še vedno aktivna.

Alenka

MEDGENERACIJSKO IN MEDKULTURNO SODELOVANJE

Današnji sodobni način življenja ne nudi dovolj priložnosti mladim, da bi na naravennačin bili deležni modrosti starejših. Z veseljem se odzovemo prošnjam ter tudi sami ponujamo priložnosti za medsebojno druženje ob skupnih dejavnostih.

VRTEC MORJE LUCIJA

Člani Anbota smo vedno pripravljeni na medgeneracijsko sodelovanje. Tako že vrsto let sodelujemo z otroki Vrtca Morje Lucija. Vsako leto predšolskim otrokom pripravimo delavnico šivanja gumbov in delavnico z osnovami kaligrafije. Na koncu otroci ponosno in zadovoljno odnesejo domov, kar so ustvarili. V zahvalo vsak otrok dobi knjižno kazalo z imenom, me pa dobimo njihov nasmeh ter iskrico sreče v očeh. Hvala vam, otroci!

Gracijela

VZGAJAMO ZELIŠČA

V petek nas je v času podaljšanega bivanja obiskala ga. Metka, ki o zeliščih veliko ve.

Prinesla nam je šopek sezonskih zelišč in skupaj smo jih vonjali, tipali in opazovali. Pokazala nam je tudi nekaj knjig o zeliščih. Veliko zanimanja so pritegnile strupene rastline. Suha zelišča in piro smo uporabili kot polnilo za zeliščne muce iz blaga. Izdelali smo čudovite muce, ki nas bodo s svojim edinstvenim vonjem pomirjale, ko jih bomo stisnili k

sebi. Ge. Metki se iskreno zahvaljujemo, da je z nami delila dragocena znanja in nas naučila izdelati dišečo muco.

Lorena Lovrečič, OŠ Cirila Kosmača Piran

UREJANJE ZELIŠČNEGA VRTA – ZELENI DAN

V okviru zelenega dne smo s skupino učencev predmetne stopnje urejali zeliščni vrt nad šolskim igriščem. Pri delu nam je pomagala Metka Žugelj, predstavnica društva Anbot, ki nam je predstavila različna zelišča in nas o njih nekaj naučila. Učenci so pridno, zavzeto pomagali in na koncu zelišča tudi označili. Imena posameznih zelišč so napisali na stare strešnike. Tako smo dali šolskem okolišu novo, predvsem lepšo podobo in s tem pridobili zeliščni vrt, ki ga bodo pri pouku uporabljale tudi mlajše generacije. Učenci so se zelo razveselili vrečke s posušeno sivko, ki so jo dobili ob zaključku dejavnosti. Društvu Anbot se za sodelovanje iskreno zahvaljujemo.

Dunja Žugelj, OŠ Cirila Kosmača Piran

ŽUPANČIČEVI DNEVI

Glavna dejavnost društva je restavriranje oziroma popravljanje starih stolov, omar, skrinj in drugih predmetov, a čas se najde tudi za najmlajše, za dogodek, namenjen otrokom. Naše društvo zagovarja medgeneracijsko povezovanje, saj je izmenjava izkušenj med različnimi generacijami vedno dobrodošla.

Prav “Ta veseli Župančičev dan” povezuje majhne, večje in velike otroke kot tudi odrasle in starejše.

23. januarja davnega leta 2008 je bila 130. obletnica rojstva Otona Župančiča. Ker naše društvo domuje na Župančičevi ulici, smo se odločili, da bomo naše otroke na ta dan razveselili s prijetnimi delavnicami in z učenjem pesmi iz Župančičeve pesniške zbirke “Mehurčki”.

Vsako leto si izberemo eno pesmico in na tej temi sloni ves program. Letos smo izbrali Pesem nagajivko, ki govori o zimi, zimi beli. Delavnico smo okrasili z velikimi snežinkami, zapadel je tudi sneg po vrhovih omar in starih stolih, pomočniki in pomočnice so se odeli v bele snežinke, skupaj

z otroki smo zapeli pesmico o zimi beli, delali smo snežake iz starih nogavic, pojedli medenjake snežake, popili odličen čaj in v sodelovanju z Mestno knjižnico Piran poslušali še

pravljico o snežakih, ki jo je prebrala knjižničarka.

Otroški živžav se je v naših prostorih zvrstil že enajstkrat, in sicer na teme: Ciciban in čebela (izdelovanje čebelnjaka, panjskih končnic, možica kopitljačka, spuščanje milnih mehurčkov), Lenka (izdelovanje metel iz brnistre) in branje petdesetih ugank, Uspavanka (izdelovanje zibelke, punčk iz cunj), Na kolenu (izdelovanje konjičev), Zvonovi (izdelovanje zvonov), Božji volek (izdelovali smo pikapolonice), Ples kralja Matjaža (izdelovanje kron, pregrinjal, fotografiranje na restavriranem prestolu), Rac, rac, racman (izdelovanje račk in učenje račjega plesa, Žabe (izdelovanje žabic), Stari medo (izdelovanje čebelic in medvedkov iz kartona) in Pesem nagajivka (izdelovanje snežakov).

Učenci prve triade in otroci v vrtcu so tako že vajeni, da januarja prejmejo pisemce z vabilom na praznovanje rojstnega dne Otona Župančiča, da na koncu zabave odnesejo domov izdelek, ki so ga sami naredili, okrasili in pobarvali, da Mestna knjižnica v svoji izložbi predstavi Župančičeve knjige in knjižničarka prebere pravljico, da program pripravi Marina Kurtin, da ji pomagajo pridni pomočniki in da je stalnica praznovanja tudi čebelica Maja.

Marina K.

ČEBELICA MAJA

Ta veseli Župančičev dan je zame v vlogi čebelice Maje prav poseben dan. Zelo se ga veselim, pred vsakim dogodkom oblačilo čebelice skrbno pregledam, si namestim krila in opravim kakšen popravek. Nadenem si rumeno lasuljo, tipalke na glavo, črne nogavice in košarico napolnim z bomboni. Otrokom pripravim najboljši čaj v mestu, pred vrata pritrdim napis “Čajnica pri čebelici Maji” in spečem slastne, dišeče piškotke. Pripravim vse potrebno za “mizico pogrni se”, nato pa se odpravim na ulico pa vse do trga in povabim mimoidoče otročiče, ki jih pripeljem vse do vrat.

Pri svojih 70 letih me to druženje z otroki napolni z novo energijo in pri srcu mi je lepo, saj se vedno kaj novega naučim.

Tončka

S ŠVEDSKE V PIRAN

Za nas, ki prihajamo iz tujine, je Anbot društvo, ki na nesebičen način ohranja kulturno dediščino. S svojim delom bogati vzdušje našega kraja. Z našimi krožki in delavnicami krepi sodelovanje in ustvarja pozitivno druženje. V Anbotu se počutimo vedno dobrodošli med prijaznimi in veselimi člani.

Anna, Vida, Walter

ZAKAJ ANBOT?

Pogosto me kdo začudeno vpraša: »Iz Hrvatinov se voziš v Piran v neko društvo?«

Ja, v Piran, v društvo Anbot se rada odpeljem. Žal ne tako pogosto, kot bi si želela, ker mi obveznosti tega ne dopuščajo. Zakaj Anbot? Ker je to skupina ljudi, prostovoljcev, ki jih družijo skupni interesi, želja po ustvarjanju, po ohranjanju naše kulturne dediščine, želja po novih znanjih … Ta nova znanja člani društva radi in nesebično prenašajo na mlade in na manj mlade. Člani se učijo in to svoje znanje delijo. Koliko zanimivih idej se rodi, vsak nekaj pove, predlaga in v kratkem času se oblikuje dogodek, razstava …

Še tako majhnemu dogodku znajo člani društva vdahniti dušo, vsebino, ki pritegne obiskovalce, zbudi njihovo radovednost, občudovanje … in vse to je razlog, da se iz Hrvatinov odpravim v Anbot.

Pa še vezi, ki se stkejo med člani, kjer imaš občutek, da si sprejet tak, kot si. Da vsak od nas lahko nekaj doda in prispeva k uspešnemu delovanju, druženju, oblikovanju neštetih lepih trenutkov. Ni pomembno, kdo si, od kod si, kaj si, pomembno je, da sprejmeš vrednote društva, da z veseljem ustvarjaš, delaš in po svojih močeh prispevaš k uresničevanju skupnih ciljev.

Kot ravnateljica osnovne šole sem spodbudila učiteljico in učence, da smo obiskali nekatere od dogodkov, ki jih je društvo organiziralo. In takrat sem bila ponosna, da sem sama del te anbotovske zgodbe. Društva, kot je Anbot, lahko na mlade prenašajo svoje znanje, nesebičnost, vedoželjnost, vrednote, ki so v našem vsakdanu še kako pomembne. S kakšnim navdušenjem so učenci spremljali dogajanja ob dnevih evropske kulturne dediščine. Skozi zgodbe Anbota so lahko na preprost, nevsiljiv način spoznali dele naše kulture, pokukali v preteklost, se naučili nečesa novega. Predvsem pa so lahko spoznali, da se učenje in pridobivanje novega znanja ne zaključi po končanem šolanju, ampak je to del našega vsakodnevnega življenja, le oblika je drugačna. Zato je Anbot tudi pomemben člen v vseživljenjskem učenju in pri razvijanju medgeneracijskega sodelovanja.

Za konec le še želja, da bi časa za sodelovanje v društvu in za uresničevanje zadanih nalog imela več in s tem več možnosti za tako bogato preživljanje prostega časa.

Vlasta

KAKO SEM ANBOT ODPRLA VRATA

Nekega davnega deževnega jesenskega dne se zbudiš v svojem novem domu sredi starega mesta.

Poletja je konec, turisti, vikendaši in drugi pritepenci so odšli. Dež, burja in kratki hladni dnevi postanejo tvoj novi vsakdan.

Časa imaš na pretek, iščeš novo družbo, nove izzive in zvedavo gledaš naokrog. Sosede poznaš, ulične znance tudi

bežno, par kafičev redno obiskuješ in tam iščeš zavetje.

Sprehod po mokrih ulicah te pripelje do knjižnice, ki kmalu postane tvoja nova postaja. Nasproti knjižnice pa v rahlo zaprašenem in v pajčevino ovitem oknu vedno brli lučka. Društvo Anbot piše na vratih. Plakat vabi na bližnji bolšjak, vrata pa so trdno zaklenjena. Oziraš se naokrog, nikjer nikogar, vrata ostanejo zaprta.

Čez par dni ista slika. Le kje so ti ljudje, ali društvo še sploh živi ali pa je njegov čas že anbot?

Nekdo ti pove, da se sestajajo ob torkih zvečer.

Torek, deževni večer, luže povsod po ulici, veter piha, boriš se z dežnikom. Oj, v lokalu pa je vse razsvetljeno. Približaš se oknu, kukaš noter, vidiš ljudi in slišiš smeh.

Ej, kaj le počnejo, zakaj so tako veseli? Vidiš, da jih je kar veliko zbranih. Gospe sedijo na stolih iz vseh vetrov na desni, nekaterim vidiš samo hrbet, na drugi strani, na levi sedijo klepetavi možje, v sredini pa je velika čudna miza. Kaj le pomeni ta delitev na desne in leve?

Vidiš, da nekaj jedo, mogoče večerjajo in vneto razpravljajo vse povprek. Ko jih tako gledaš, ti zmanjka poguma, da bi vstopila. Kaj jim reči, kaj pravzaprav hočeš, no, najboljše, da jih ne motiš, da greš naprej. In tako je tudi bilo.

Naslednji torek spet ista slika, zbrani okrog velike mize sedijo in poslušajo majhno, v žive barve odeto gospo z rdečim čopkom na glavi. Nekaj jim zelo vneto in poučno pripoveduje in razlaga.

Bi vstopila? Oh ne, saj si jih ne upaš motiti, ko pa sploh nikogar ne poznaš. Spet greš dalje, še bolj radovedna in odločna, da moraš čim prej izvedeti, kdo so ti ljudje v tem Anbotu. Njihova izložbena okna so polna starin in zgodovine, mikajoča lučka pa te vabi noter. Drugič vstopim, pa naj bo, kar bo. In to tudi storim. Malo začudeno so me pogledali, predsednica mi je dala svojo telefonsko številko in dogovorili sva se, da se dobiva.

Gospa predsednica me je nato popeljala na jutranje pešačenje do Lucije in nazaj. Počasi sem spoznala gospo, Anbot in zame nove Pirančane. Člane društva, ki so me sprejeli medse. Nekateri bolj hitro, drugi pa z malo zadržka. Meni pa je naenkrat postalo v našem malem mestecu vse bolj zanimivo in lepše.

Spoznala sem mnogo ljudi in dobila krasne prijatelje, poleg tega pa sem se v Anbotu naučila vrsto stvari, o katerih se mi niti sanjalo ni, da jih bom v življenju kdaj počela. Spletla sem si istrsko košaro, restavrirala nekaj kosov pohištva, naredila vrtno mizico z mozaikom, šivala in pletla, igrala v skečih, sodelovala na razstavah in še in še. Dogodki se vrstijo s tako hitrostjo, da še leteči upokojenki zmanjka časa, da bi se vseh udeležila.

Skratka, povedati sem hotela, da se imenitno počutim v dobri družbi tako na delu kot na izletih, na praznovanju obletnic, rojstev vnukov in ostalih rojstnih dni, ki jih tudi ne zmanjka. Kajti zdaj vem, zakaj se zbiramo in mastimo okrog velike in čudno sestavljene delovne mize, ki me je pred leti tako mamljivo privabila v Anbot.

Vida

OBISK V PIRANU

Smo učenci PŠ Svibno. Našo šolo obiskuje 10 učencev od 1. do 4. razreda. Naše življenjsko okolje so hribi, obdani z gozdovi, na manjših ravninah imamo travnike in polja. Zanimalo nas je življenje ob morju, zato smo se z g. Jožetom Prahom podali na izlet. V Piranu sta nas sprejeli ga. Natalija Planinc in njena prijateljica ga. Tončka. Povabili sta nas v prostore njihovega društva »Anbot«. Navdušeni smo bili nad prostorom in nad njihovimi izdelki. Podarili sta nam školjke.

Gospa Natalija je povedala, da je varčevanje z vsem zelo pomembno in da lahko z minimalnimi sredstvi naredimo uporabno in lično darilce. Tako smo na žico nanizali lovorjeve liste, dodali kroglice iz gline in dobili smo prikupno obešanko – lovorjev niz za spomin. Domači so se prikupnega darila zelo razveselili. Z veseljem smo ga obesili v kuhinjo, kjer ga bomo uporabljali za kuho fižolove juhe. Imeli smo se res lepo. Obema se zahvaljujemo za prisrčen sprejem. In seveda vabljeni k nam, ko vas pot ponese v naše hribe.

Učenci in učiteljice PŠ Svibno

ŠTUDIJSKA POTOVANJA IN EKSKURZIJE

Člani društva se redno udeležujemo Karavane krožkarjev, strokovnih srečanj v okviru Andragoškega centra Slovenije. Dogodki so namenjeni srečanju vseh društev v okviru države, ki prirejajo študijske krožke na področju vseživljenjskega učenja.

Zanimiva srečanja se odvijajo vsako leto v drugem kraju s poudarkom na posebnostih in značilnostih pokrajine. Zadnje srečanje je bilo v Idriji, kjer so za nas pripravili strokovne delavnice in posvet. Poleg novo pridobljenih znanj navezujemo tudi pristne stike s člani drugih društev širom Slovenije.

Med letom je naš program aktivnosti zelo bogat in pester. V jesenskem času, ko je večina najpomembnejših načrtovanih aktivnosti za nami, se člani udeležimo strokovne ekskurzije z namenom izobraževanja, širjenja obzorij in srečanj s člani drugih društev, ki prav tako kot mi skrbijo za ohranjanje snovne in nesnovne kulturne dediščine.

Obenem je to nagrada vsem prizadevnim članom, ki skozi vse leto prostovoljno delujejo v društvu. Sproščena druženja na ekskurzijah še dodatno stkejo prijateljske vezi in spoštljive medsebojne odnose. Vedno je poučno, zanimivo in zabavno, saj se med člani sprošča veliko smeha in pozitivne energije.

Različne vsebine »Dnevov evropske kulturne dediščine« so nam vodilo za izbiro kraja potovanja. Leto 2008 je bilo posvečeno Primožu Trubarju, zato smo obiskali njegovo rojstno domačijo in grad Bogenšperk. Ogledali smo si tudi restavratorske veščine našega mentorja Leopolda Belca, ki

nas je z veseljem pogostil v svoji prenovljeni rojstni hiši.

V spomin na Jožeta Plečnika smo organizirali ekskurzijo po Plečnikovi Ljubljani in si v letu 2016, ko je bil na programu izlet na Goričko in v Prekmurje, ogledali tudi cerkev v Bogojini, kjer je pustil neprecenljiv pečat svojega mojstrstva. Na Goričkem je bilo zanimivo spoznati in doživeti kulturne običaje, ki so nam jih prikazali člani društva Pomelaj.

Leta 2017 je bil cilj naših raziskovanj Koroška na obeh straneh meje. V Slovenj Gradcu so nas sprejeli člani društva Povojček s predstavitvijo študijskih krožkov in z izdajo knjižice Povojčkovercnije iz roda v rod. V nadaljevanju potovanja smo se podali na avstrijsko Koroško k družini Jernej, ki je tega leta prejela »znak odličnosti« za promocijo turizma na področju Slovenske obale. Res je lep občutek, ko na stenah njihove restavracije Mochoritcs zagledaš velike panoje Pirana, Sečoveljskih solin in vasi iz zaledja Slovenske Istre ter fotografije vseh glavnih vinarjev in pridelovalcev oljčnega olja. Zanimivo je, da je posledica organiziranih tematskih večerov povečan obisk gostov. Bili smo enotni, da so si to nagrado res prislužili. Istega leta je Turistično združenje Portorož podelilo priznanje za promocijo in pospeševanje turizma tudi našemu društvu, zato nas je to še bolj povezalo.

V želji po raziskovanju in spoznavanju bližnjih in sosednjih krajev nismo pozabili na našo nekdanjo skupno domovino. Obiskali smo Sarajevo in Mostar ter se tako poklonili prebivalcem teh krajev, ki so pretrpeli velike žrtve med zadnjo vojno.

Zelo zanimiv je bil tudi obisk znamenitih krajev ob Blatnem jezeru pa Budimpešte, Prage, Dunaja … Mnogi kraji, običaji in kultura so bili za marsikoga novo odkritje.

Spoznali smo tudi kraje v sosednji Furlaniji-Julijski krajini ter podrobno raziskali Trst. Spoznavali smo zanimivosti in njihovo lepoto ter zaključili: čeprav so geografsko zelo blizu, jih premalo poznamo.

In prav z namenom spoznavanja in odkrivanja raznolikosti krajev in običajev bomo še naprej vsako leto organizirali ekskurzije in se udeleževali strokovnih srečanj društev v okviru Andragoškega centra Slovenije.

Ivica Bauman

KAKO NAS VIDIJO DRUGI

Kakšne sledi puščamo v okolju v katerem delujemo, najbolje lahko preverimo z odmevanji sodelujočih. Še kako se zavedamo, da le sodelovanje in povezovanje z drugimi deležniki zagotavlja medsebojno spoštovanje. Povezovanje s stroko, lokalno skupnostjo in drugimi nevladnimi organizacijami nas vse bogati in plemeniti.

MOJ DEDI

Dodeljena mi je bila velika čast, da lahko z nekaj besedami zaobjamem oziroma opišem človeka, mojega dedija Leopolda Belca, po anbotovo poimenovanega Ata ali Mojster. Les je bil njegova ljubezen. V času odraščanja sem ga z budnim očesom opazovala, s kakšno predanostjo je v svoji delavnici, dišeči od laka in brušenega lesa, izdeloval modele bark, intarzije in popravljal staro pohištvo, ki je pod taktirko njegovih rok ponovno oživelo.

Vedno mi je govoril, naj bom potrpežljiva in brzdam svoj perfekcionizem. Da so največji čar ročne izdelave določene neenakosti, ki naredijo izdelek unikaten in svojstven. Tako kot tudi osebo samo.

Anbotovce je vsakodnevno spodbujal, da se vse da, če se hoče. Tudi če kakšne stvari ne znaš, se vedno najde način, da to osvojiš, če želiš.

S svojim delom je kazal veliko več kot samo poklic, ki ga je opravljal. Živel ga je in vedno mu je nudil zatočišče kot tudi radost.

Anbot sta Nataša in dedi Polde ustvarila, ko sem bila stara dvanajst let. Petnajst let sem lahko opazovala, kako se je društvo razvijalo. Pa ne govorim samo o društvu, ki je želelo ohranjati dediščino, govorim o odnosih, ki so se stkali med člani. Spomnim se, s kakšnim veseljem je moj dedek zahajal v Anbot, ne samo na delo, temveč tudi na druženje. Postali so njegova druga družina.

Pokazal mi je, da so v življenju najbolj pomembni odnos do ljudi, strpnost, delavnost, poštenost, sočutje in ljubezen. In če znaš to gojiti in ceniti, imaš največje bogastvo, kar ga lahko premoreš.

Bil je skromen. Sam je o sebi govoril, da kljub svojim dolgoletnim izkušnjam še vedno ne ve vsega, kar ga je v

mojih očeh naredilo še toliko bolj vrednega občudovanja.

Društvo Anbot je samo po sebi dediščina, ker predmeti ne naredijo duše, ampak to daje človek sam.

Anbotovci, ata Polde bi bil zelo ponosen na vas.

Anastazija

DRAGI »MOJI« ANBOTOVCI,

naprošen sem bil, da ob 15. obletnici Anbota napišem nekaj vrstic o mojem sodelovanju z vami in o projektih, ki smo jih skupaj »zagrešili«. Priznam, da jih je bilo kar nekaj in to precej zahtevnih, saj so bila za izvedbo potrebna »nova znanja«, ki jih do tedaj še nismo prakticirali. Nastopati pred publiko ali pred foto aparatom v naprej pripravljenih ambientih, igrati in pri tem obvladovati tudi tekst ni mačji kašelj. Toda vedno se je dobro in uspešno končalo, v veliko veselje vseh sodelujočih, predvsem pa v veliko veselje in zadovoljstvo vseh, ki so bili deležni te tako pozitivne in dobronamerne energije. In pri tej energiji, ki ji lahko rečemo kar »blagoslov« in ki so je Anbotovci tako polni in jo pripravljeni deliti z vsemi, je vredno ustaviti trenutek. V tem je namreč poanta.

Nikoli, zares nikoli nisem doživel, da bi pri snovanju kakega projekta –tudi zahtevnega – kdo rekel »To se pa ne da«. Besede, ki jih na žalost v vsakdanu slišim tolikokrat. V Anbotu »PA SE DA!«. Zakaj? SRČNOST, PREDANOST, KREATIVNOST, SODELOVANJE, ŽELJA PO DAJANJU LEPEGA, PLEMENITOST in še bi lahko našteval, so »potenciali« ljudi, ki jih Anbot združuje.

Vse to, vsa ta energija pa ni prišla sama od sebe, kar tako, prišla je skozi dolgo obdobje DELA in POŽRTVOVALNOSTI, predvsem pa skozi neštete ure PROSTOVOLJSTVA.

Zadeva preprosto deluje, prepričan sem, da v veliko veselje vseh Anbotovcev, predvsem pa v velik HVALA vseh tistih, ki so v Piranu deležni vaše LJUBEZNI.

Za LJUBEZEN namreč gre.

Vaša Mirjam in Ubald

KO IMAŠ RAD PIRAN

Brez Društva za ohranjanje naravne in kulturne dediščine Anbot si danes Pirana ne predstavljam več. Pirančanom in tudi precej širše je znan kot fenomen, saj mu mnogo bolj prepričljivo, kot to uspeva za to poklicanim javnim in državnim strokovnim institucijam, uspeva vzbujati odgovornejši ter aktivnejši odnos do varovanja naše dediščine. Po ocenah mnogih gre za unikaten način, katerega uspeh se poleg strokovnega in zavzetega pristopa predsednice Natalije Planinc skriva v nadvse srčnih prizadevanjih idej polnih članov.

Ponosen sem, da kot novinar, ki od prvega intervjuja z Natalijo pred 15 leti naprej spremljam vaše delovanje, lahko primikam svoj delček k prepoznavnosti vaše zgodbe za prijaznejše ter še lepše življenje v mestu. Pirančane vam uspeva pritegniti v zanimive krožke in delavnice, posebno pozornost namenjate vseživljenjskemu učenju, medgeneracijskemu povezovanju in delovanju na področju vzgoje za prostovoljstvo ter se tesno povezujete s stroko, z lokalno skupnostjo in drugimi sorodnimi društvi. Na prireditvah opazno prispevate k bogatejšemu turističnemu, kulturnemu in ne nazadnje tudi družabnemu dogajanju. Z vašo dejavnostjo je tako Piran veliko pridobil, saj je vaš prispevek mestu del zgodb, ki jih vsak obiskovalec opazi in odnese domov. To, kar ljubiteljsko ponujate okolju, ne more nadomestiti nobena komercialna ponudba in se ne more ovrednotiti.

Seveda za vsako uspešno zgodbo stojijo njeni junaki. Ko se srečujemo na piranskih ulicah in trgih, ko me zanese mimo vaše Trafike na Tartinijevem trgu ali delavnice na Župančičevi ulici, se težko zgodi, da me nasmejani obrazi ne bi prepričali, da se ustavim. Ste namreč druščina, ki se ob današnji vsakodnevni dirki v zaradi razvoja tehnologije vse bolj razosebljenem svetu zna malo ustaviti, se kaj »starega« naučiti in ob kreativnem druženju tudi na vedrejši, nemalokrat celo kulinarično obarvan način vrniti v nostalgične včerajšnje čase ter običaje.

Pirančani so ponosni na svoje mesto, a se tu in tam najde kakšen, ki ni zadovoljen ter tako ob kavici rad modruje, kaj v mestu ne velja in kako bi on to uredil, pa naj gre za prometne zagate, pasje kakce, golobe, podgane, smeti in še 101 po njegovem šlamparijo. Anbotovce boste težko našli med slednjimi, saj o teh stvareh neradi modrujejo, ampak to, kar mislijo, da je treba storiti, storijo. To počnejo za svoje mesto in s tem tudi za sebe, za mene in tudi za tebe.

Janez Mužič

ANBOT – 15 LET LJUBEZNI DO PIRANA

Mesto Piran ima res nenavadni ohranjevalni mehanizem. Kadar se mu zdi, da je kakorkoli ogrožen, postane žalosten, mil, nebogljen in ni ga tega pravega meščana z vsaj malo jajci, ki mu ne bi na tak ali drug način priskočil na pomoč, ga

branil, podpiral … In tako nastajajo civilne iniciative, društva za varovanje njegove dediščine in lepote, posamezniki, ki se noro zaljubijo vanj in so pripravljeni zanj narediti skoraj nemogoče stvari in podobno. In ker je Piran mesto zgodovine, kulture, dediščine in umetnosti, je ravno na tem področju potrebnega največ boja, saj razen razgledanih meščanov z vsaj malo jajci obstajajo še drugi, velikokrat z velikimi jajci, a skromno razgledanostjo in razumevanjem mesta, ki jim je Piran zgolj lovišče za zaslužkarstvo ali druge lastne interese. In edina pot za ohranitev tega izjemnega mesta pred takimi je osveščenost, razgledanost in rahločutnost čim večjega števila njegovih meščanov, ki se bodo znali postaviti v dovolj velikem številu mestu v bran, ne glede na »nevarnost«, ki njemu ali posamezni enoti njegove dediščine preti. IN TU, TU JE ANBOT ODIGRAL IZJEMNO VLOGO! Že 15 let z ozaveščanjem, izobraževanjem, delavnicami in drugimi programi o pomenu dediščine, identitete in avtentičnosti oborožuje Pirančane, da se lahko postavijo mestu v bran. Istočasno so odprto društvo za nove člane in mnoge ideje, radi imajo lepe stvari, se medgeneracijsko povezujejo, radi prikažejo in poučijo vsakega o tej ali oni spretnosti in še veliko je tega, s čimer vedno znova zaljšajo mesto in bogatijo slehernega znanja željnega. Ja, je že tako, da je Anbot nenadomestljiv tudi danes in sedaj.

Hvala vam, da ste!

S. Simič Sime

V IMENU ŽUPNIJE PIRAN IZREKAM ISKRENE ČESTITKE DRUŠTVU ANBOT OB NJEGOVI 15-LETNICI DELOVANJA.

15 let je doba, ki zajema življenje človeka od rojstva do končane osnovne šole. Doba, ko nekdo postane odrasel. Tudi društvo Anbot je v svojih aktivnih in bogatih petnajstih letih delovanja doseglo neverjetne rezultate in neizbrisno zaznamovalo družbeno življenje v mestu Piran. Po zaslugi neumorne predsednice Natalije in številnih članov, ki vodijo posamezne sekcije in projekte, je društvo postalo sinonim za ohranjanje kulturne dediščine in tradicije, hkrati pa tudi močan povezovalni element med prebivalci mesta.

Društvo Anbot že od samega začetka sodeluje pri mnogih projektih tudi z Župnijo Piran, še posebej pri praznovanju sv. Jurija, zavetnika mesta Piran. S pletenjem girland, šopkov in pripravo drugega uličnega okrasja daje poseben pečat prazničnemu utripu mesta. Skozi vsa ta leta aktivnega sodelovanja z Župnijo Piran je nastalo mnogo skupnih projektov, povezanih z ohranjanjem sakralne kulturne dediščine: od obnove posameznih predmetov (svečnikov …) do pomoči pri selitvi premične dediščine v depoje ali pa izdelavi mozaika, ki krasi Pastoralno kulturni center Georgios.

S hvaležnostjo za vse, kar smo lahko skupaj soustvarili in kar ste lepega naredili za naše mesto, vam želim še vrsto aktivnih in ustvarjalnih let, kjer bo vaša dejavnost še naprej plemenitila življenje mesta in župnije Piran. Bog vas živi!

Zorko Bajc

MEDGENERACIJSKO SODELOVANJE DRUŠTVA ANBOT IN OTROK VRTCA MORJE LUCIJA

Z velikim veseljem že nekaj let sodelujemo z društvom Anbot. Članice so pripravile zanimive delavnice za otroke, kjer so otroci spoznali posebno pisavo – kaligrafijo, mozaične slike, poslikavo kamna s servietno tehniko, tehniko šivanja – rišelje in tehniko šivanja gumbov. Otroci so spoznali način pisanja nekoč in danes. Ugotovili so, da je današnji način veliko bolj enostaven. Prav tako je vsak otrok zašil svoj gumb. Bili so navdušeni in ponosni nase. Menimo, da je tako druženje koristno za otroke, ki spoznavajo pozabljene ročne spretnosti, in za prijazne prostovoljke, ki jim iskreni otroci polepšajo dan in vlijejo veselje.

Še se bomo družili in sodelovali, saj je tak način medgeneracijskega sodelovanja v času, ko starši bolj poredko učijo otroke npr. šivati, zelo pomemben. Ko se prepletajo smeh, veselje, znanje, izkušnje, toplina in ljubezen vseh, so taki trenutki nekaj enkratnega in neponovljivega.

Hvala dragim članicam društva za iskreno in aktivno sodelovanje!

Ravnateljica Leonora Drgan, mag. prof. zg. uč.

15 LET ANBOTA

Kako zaobjeti, kar od leta 2001, uradno pa od 2003 Društvo Anbot in njegova Natalija Planinc vtiskate v svoj prostor? Elektronska evidenca delovanja študijskih krožkov, iz sveta katerih prihajam, za zadnjih 11 let kaže prek 54 poročil. Še enkrat toliko jih je za desetletje pred tem, ko je Piran užival dobrine iste gospe, tedaj še pod okriljem Vrtca Mornarček. V enajstih letih torej prek 1700 ur učenja več kot petstotih ljudi v treh krajih občine Piran (v Piranu, Portorožu in Sečovljah), posledica pa večplastni učinki na osebni, skupinski in skupnostni ravni v znanju, medsebojnih vezeh in spodbudnem ozračju. Ali nam ob odsotnosti nasilja in lakote danes sploh manjka česa drugega? Ali ni morda ključen uspeh Anbota, da povezuje v času ugodja, ko večina meni, da lahko odloča in živi samostojno brez večjih omejitev, ki jih predstavljata odrekanje in skupno življenje? Za odgovore na ti vprašanji so številke premalo sporočilne, zato dodajmo učinke, ki trajno ostajajo v spominu soudeleženih. Bližnja in daljna okolica Pirana še nosi odmev naslednjih področij in dogodkov:

- nacionalno odprtje Dnevov evropske kulturne dediščine (DEKD) in njihovih nadaljnjih praznovanj, v katerih je Anbot njihov piranski nosilec; prvo leto je bilo vsebinsko posvečeno Trubarju in ohranjanju pisane besede;
- občinski prazniki in druga praznovanja, v katerih Anbot redno blesti z izvirnimi domislicami in izvedbami;
- sodelovanja z občinskimi in medobčinskimi institucijami, npr. Pomorskim muzejem Sergej Mašera, aeroklubom Sečovlje, Zavodom za zaposlovanje Koper, LU Koper ob organizaciji točke VŽU itd.;
- sodelovanja z raziskovalno-pedagoškimi ustanovami: Univerzo na Primorskem in Univerzo v Ljubljani, od koder izvirajo nekatere odlične diplomske naloge o delovanju društva, in Andragoškim centrom Slovenije. V slednjem je Natalija Planinc postala ena prvih slovenskih mentoric ŠK, bila je večkrat nagrajena in je redna aktivna spremljevalka njegovih dogodkov. Še zlasti odmevajo njene promocije učenja odraslih in zgledi trajnostnega razvoja.

Društvo Anbot je z vsebinskega vidika najbolj znan po preučevanju in oživljanju posebnosti istrske dediščine. Trajno sled pušča z uveljavitvijo pletenja istrskih košar, spletanjem velikonočne oljčne palme, spletenim in večkrat

predstavljenim vetrnikom, spletenim namesto izgubljenih primerkov in potencialom za oživitev izvirne turistične posebnosti slovenske ponudbe na obale. Oživitev vetrnika je inovacija brez primere, predstavljena javnosti večkrat in upodobljena v foto knjigi posnetkov gospoda Ubalda Trnkoczyja. Če je bila študijskemu krožku kot obliki in normi dela Natalija »mati«, je vsebino vodil »oče«, gospod Leopold Belec, še en mož, za Anbot skrajno pomemben. Modelarju in restavratorju je bila nedavno tega posvečena razstava s pomenljivim naslovom Vse se da. Obnovljeni stoli, staro pohištvo, intarzije, okna s "škurami", cerkveni mozaik ter zavarovani svetilnik na Punti dopolnjujejo druge oblike dediščine: zbiranje in obnova starih oblačil, cvetje »pehtic« in drugo. Dediščina zato v Piranu ni element folklore, ampak živa identiteta, ki jo je vredno vedno znova (pre)mišljevati in z razlogom živeti tudi v novih okoliščinah. Novi člani se z dediščino spoznavajo, udeleženci prejšnjih krožkov pa svoja znanja nadgrajujejo in prenašajo na druge. Tako skupina aktivnih, kreativnih, inovativnih in ustvarjalnih ljudi kljub letom zmore javne prireditve, kar vodi tudi v nastanek novih društev (npr. Društvo Dvori).

Anbot torej prek generacij prenaša še en zgled posebne vrste: ustvarjalno preživljanje prostega časa, ki ni usmerjeno samo vase, ampak v skupnost. Nič novega, bi rekli nekoč. Danes se mnogi ozrejo – čemu že bi bilo to potrebno? Skrb za dogajanje v starem mestnem jedru Pirana je boljši pouk od šolskega. Enako velja za podjetniško uporabnost razglednic z istrskimi motivi. Energija in žlahtnost ljudi v Anbotu in njegovih sodelavcev segata daleč preko številk in v naša življenja vtisnjenih sporočil.

»Poznaš Anbot?« sem nekoč vprašala občasnega obiskovalca Pirana. Zamahnil je z roko rekoč: »Kdo ne pozna Anbota?«. Iz ljubljanske pisarne govoriti je torej vabljivo, a nevarno, saj ob poveličevanju številk, naštevanju trajnih sledi in opisovanju srčnosti, pripadnosti in velikodušja posebne skupine ljudi prezre vsakdanje spotike, nestrinjanja in preizkušnje. Z razdalje se namreč ne vidi bolečin in povešenih pogledov, še predobro pa se vidi to, kar manjka Ljubljani – razdajanje v dobro skupnosti kot način življenja. To je ogrožena dimenzija naše dediščine, zato vredna vsakršne pozornosti in skrbi.

Naj torej enako kot govornica na razstavi ob 25-letnici slovenskih študijskih krožkov v ljubljanskem Tivoliju, kjer so – logično – predstavljeni tudi izjemni posnetki Anbota v avtorstvu gospoda Ubalda Trnkoczyja, po točkah navedem značilnice, po katerih bi Anbot in njegovo Natalijo Planinc prepoznal nepoznavalec ali kar naj upošteva nekdo, ki bi skušal slediti njihovemu razvoju:

1. Stremljenje k najvišji možni kakovosti – dela, izdelka, javne predstavitve, … česarkoli pač. Verjetno je na tako visoki ravni najteže vzdrževati medsebojne odnose.

2. Neizmerljiv vložek prostovoljnega dela članov krožkov, ki ne pozna pogleda na uro, obračuna ur in birokracije projektov ter deluje kot nekoč (= anbot), ko so obljuba, stisk roke in pogled še bili veljavne oblike zaveze. Sprašujem se, kako Anbot ohranja notranjo trdnost in mir proti izgorelosti in zlorabam.

3. Zrelost zdrave in konstruktivne kritičnosti , terja dodatno voljo in moč. Ko namreč ne gre ali pride ovira, se pokaže paleta možnosti za nezrelost. Nastopijo užaljenost, umik in druga neoptimalna ravnanja. Anbot svoje delo vrednoti in »krmari«. Ena od evalvacij vodenja je pokazala, da gre pri ŠK za »odlično organizirano dejavnost, prijetno učno vzdušje, medsebojno prijaznost in pomoč«. Seveda ni bilo vsako srečanje v petnajstih letih tako, vsekakor pa se prostorov na prestižni lokaciji ne dobi, če nisi dober.

4. Prepoznavnost v kraju, občini in na nacionalni ravni. Ni je lahko doseči, zato je toliko bolj vredna spoštovanja. Morda je preboj v javnost lažji od vzdrževanja prepoznavnosti prek meja kraja in občine, kljub menjavam avtoritet na občini in institucijah ter kljub

menjavam članov društva. Pojem in logotip študijskih krožkov kot »valilnice« članov društva Anbot se redno pojavlja v zloženkah, na predstavitvah in na dnevih odprtih vrat. Anbot je bil tudi prvi, ki je med krožki nastopil na prvem programu TV Slovenije, v oddaji Tedenski magazin. Za delo z mediji in javnostjo je potrebna velika energija, česar Anbot ne prezira in se zato odziva na pomembne priložnosti. Njegova sporočila vedno prinašajo upanje – popotnico in sidro moči ob

preizkušnjah. Tudi v tem je Anbot zgled in dar slovenski in s tem evropski družbi.

Škoda, da nosilci odločanja z olajšanim pridobivanjem sredstev ne izkažejo spoštovanja zvestim in najboljšim, ki so se že dokazali kot dvoma razbremenjeni uporabniki proračunskih sredstev. Trdni in dolgoročni temelji kakovosti in prepoznavnosti, zgrajeni lokalno, regionalno in skupaj z nekaterimi institucijami tudi nacionalno, dajejo zgled drugim in so izhodišče za nadaljevanje. Slabo in preslišano ostaja pomemben izziv, dobro in odtisnjeno v ljudi pa daje mir in pogum. Popotnica v prihodnost je torej svetla, ker je tudi pogled na prehojenih petnajst let vreden ponosa. Hvala, da ste, spoštovani člani, sopotniki in podporniki Društva Anbot in vaša Natalija. Prav imate - Vse se da, če se hoče in Težko je biti skromen, če si dober.

Vaša Nevenka Bogataj

CHARLYJEVO PISMO

Rodil sem se v Londonu in kmalu nato so me preselili v Leeds. Šele sedaj, ko živim v tem čudovitem mediteranskem mestu Piranu, razumem, kaj je to, da ti ni treba biti stalno v vlagi, dežju in hladu oziroma v mokri kleti.

Namreč, po kratki in zelo uspešni mladosti, v lepi viktorijanski hiši, poleg lepotice Betty, trinoge stolice, sem končal v kleti.

Ajme, pozaba v vlagi in propadu! Moje nogice so bolele, dobil sem kožno bolezen, na moj nekoč lepi hrbet se ni nihče več usedel, ker je le-ta razpokal in so iz njega štrleli v zrak le plesnivi drobci. Oh, kako je bolelo, ko so me prenesli iz kleti v salon, kjer je nekdo nenehno stopal name in s čopičem drgnil po steni.

Tak, ves onesnažen, sem se nekega dne zbudil s princeso

na hrbtu. To je bila črno-bela muca Mojca, ki mi je s svojimi tačkami, brki in jezičkom začela šepetati besede prijateljstva in topline. Oba sva potovala z otoka v Slovenijo, ona z letalom, jaz pa s kombijem Obalnih Galerij. Mislil sem, da bom umrl, ko se je na plovbi čez Rokav polomila os vozila in je vse pohištvo, tudi bicikel, padlo name. No, pa sem kljub vsemu srečno prispel v Ljubljano. In tam me je pričakala moja lepa princesa – jaz pa sem bil še vedno zanemarjen, umazan in utrujen.

Bil sem na koncu, ko so me prepeljali v Anbotov sanatorij v Piran. Oh, kako je dišalo po morju in kako je iz kamna donela glasba. Tresel sem se od vznemirjenja, ko sem čakal na svojo usodo v kapeli obokani, tlakovani s čudovito barvastimi opekami. Nato sta me vzela v roke mojster Bako in njegova Alenka. Z veliko ljubeznijo sta se lotila vsega, in tega ni bilo malo, da danes izgledam v svoji najlepši podobi: nogice so ozdravljene in svetleče do popolnosti, hrbet rdeč, poln ljubezni, nihče ne stopa več po njem, razen moje male črno-bele princese Mojce.

Ostal bom Anbotov, ne selim se več iz tega začaranega mesta!

Vaš Anbotovec Charly

Zapisala Vilja

SODELOVANJE POMORSKEGA MUZEJA »SERGEJ MAŠERA« PIRAN Z DRUŠTVOM LJUBITELJEV NARAVNE IN KULTURNE DEDIŠČINE »ANBOT« PIRAN

Pred več kot petimi leti so si člani društva »Anbot« v pisanem naboru aktivnosti zamislili tudi študijski krožek intarzije in restavratorstvo. Za strokovno mentorstvo so se obrnili na

edino piransko muzejsko ustanovo in brez obotavljanja za mentorja krožka izbrali mojstra Leopolda Belca (1933-2018) izučenega mizarja in ladjedelniškega modelarja, ki je od leta 1957 pa do svoje upokojitve leta 1984 služboval v muzeju in zanj izdelal številne ladijske in didaktične modele, restavriral muzejske eksponate, ki so razstavljeni v palači Grabrielli in vseh muzejskih dislociranih enotah, ter sodeloval celo pri obnovi muzejske jadrnice Galeb. Po upokojitvi je, tako kot že prej v muzeju, skupaj s kolegico restavratorko Ilonko Hajnal, kot zunanji sodelavec, nadalje konserviral in restavriral lesene muzejske eksponate vseh vrst.

V letu pred deseto obletnico delovanja Društva »Anbot« in ob osemdesetem življenjskem jubileju Lepoloda Belca

smo junija 2013 na pobudo »Anbota« pripravili prvo skupno razstavo in jo pomenljivo naslovili: Ko spomini oživijo - Quando rivivono i ricordi. Z njo smo na kratko orisali dejavnost muzejske modelarske in konservatorsko - restavratorske delavnice med leti 1957 in 1991. Javnosti smo predstavili manj poznano muzejsko dejavnost, krati pa smo predstavili dolgoletno delovanje Leopolda Belca, ki je v letih službovanja v muzeju pridobil mnoga strokovna znanja, veščine in neprecenljive izkušnje, ki jih je s pridom uporabljal in jih nesebično predajal tudi članom društva »Anbot«.

Razstava je s fotografijami, besedilom in muzejskimi eksponati osvežila spomine in predstavila številne muzejske akcije, ki so pomembno prispevale k ohranitvi premične snovne pomorske, solinarske, meščanske in celo ruralne kulturne dediščine minulih desetletij v občini Piran.

Prav edukacijski vidik zavedanja minljivosti raznolike dediščine in nuje po njenem skrbnem sprotnem ohranjanju za bodoče rodove, ki osmišlja tudi konservatorsko in restavratorsko dejavnost, da jo podiramo tako profesionalni kot ljubiteljski skrbniki zapuščine naših predhodnikov, je bil cilj pogleda v zgodovino nezanemarljivega fragmenta tovrstnega delovanja v Piranu.

Seveda so bili že na prvi razstavi predstavljeni restavrirani muzejski eksponati prvega leta študijskega krožka intarzije in restavratorstvo ter tudi prvi restavrirani predmeti, last članov društva, z intarzijo, ki so nastali v študijskem krožku.

Naš vse bolj spoštljiv prijateljski odnos je od prve skupne akcije medinstitucionalnega delovanja dalje spodbudil vse večjo vnemo, veselje do prostovoljnega humanitarnega delovanja v krožku, recipročno pomoč in uspehi so se iz leta v leto vrstili.

Obe ustanovi namreč povezuje skrb za snovno in nesnovno kulturno bogastvo, ki ga ohranjamo vsak na svoj način.

Stanje muzejskega gradiva, finančne ter kadrovske možnosti muzeja so žal omejene, obseg dela pa je tolikšen, da je vzajemna pomoč izjemno koristna in potrebna. Člani krožka so v vseh letih prispevali svoj čas in dragoceno delo, muzej je kril le osnovne materialne stroške nakupa preparatov za konzervatorske in restavratorske postopke, za večje nakupe pa smo skupaj poiskali tudi donatorje.

Vsako leto smo s skupnimi močmi restavrirali vsaj en muzejski eksponat v lesu. Iz bogate zbirke razstavljenega pohištva smo prvo leto izbrali nekatere predmete z intarzijami. Marljivi člani krožka so tako pomagali restavrirati renesančni stol iz 17. stoletja (inv. št. U. p. 33), ki ga na naslonjalu krasi intarzija z Marijinim grbom ter renesančni naslanjač z naslonili za roke iz 17. stoletja. (inv. št. U. p. 32), ki ima naslonjalo in sedišče bogato okrašeno s simetrično, geometrijsko intarzijo iz različnih vrst lesa. V letu 2015 so restavrirali mizo s piranskim mestnim grbom in božjim očesom iz 19. stoletja (inv. št. U. p. 901), ki je v muzeju dolgo služila za delovno mizo in najverjetneje prišla iz piranske mestne hiše.

Naslednje leto smo se z udeleženci krožka posvetili baročni meščanski skrinji z intarzijo, ki je datirana v sredo 18. stoletja (inv. št. U. p. 95). Skrinja je bila v dokaj slabem stanju, poškodovano je bilo njeno pročelje z intarzijami, ki krasijo simetrično razdeljena polja. Za eksponat leta 2016 smo izbrali poznorenesančno beneško meščansko skrinjo s hermama, datirano v konec 16. oz. 1. četrtino 17. stoletja (Inv. št. U. p. 97). Skrinja je potrebovala predvsem konservatorske in zelo previdne restavratorske posege, ki smo jih, kot vselej, sproti dokumentirali in fotografirali. Po vrstnem redu si sledili postopki: uničenje insekltov, čiščenje, zaščita obdelanih in neobdelanih površin, izdelava nekaterih manjkajočih delov, toniranje, politiranje po starih klasičnih postopkih in z naravnimi materiali in šelak polituro. V letu 2017 je sledilo restavriranje in konserviranje še ene poznorenesančne beneške meščanske skrinje z maskeronoma, datirane v konec 16. oz. 1. četrtino 17. stoletja (Inv. št. U. p. 99). Ta, sicer toskanski tip skrinje se je od srede 16. stoletja dalje razširil tudi v Benetke. Tudi na tej skrinji so bili po temeljitem čiščenju in zaščiti opravljeni minimalni restavratorski posegi.

Vsi restavrirani eksponati so stalno razstavljeni v osrednji kulturnozgodovinski zbirki v pianu nobile palače Gabrielli.

Pri vseh konservatorskih in restavratorski posegih, ki so vključevali restavriranje in rekonstruiranje manjkajočih delcev intarzije so udeleženci krožka upoštevali strokovna pravila. Sprotno smo postopke dokumentirali in fotografirali. Po zaključku del smo vsako leto v sklopu prireditev Poletne muzejske noči v muzeju pripravili razstavo Restavriran muzejski predmet in jo opremili z dokumentarnim videom.

Društvu »Anbot«, ki letos s ponosom praznuje petnajsto obletnico svojega izjemno aktivnega in v našem mestu močno prepoznavnega delovanja, iskreno čestitamo. Pogrešamo našega nenadomestljivega mentorja, Poldeta, ki zaenkrat še nima svojega naslednika, s katerim bi lahko

nadaljevali zelo priljubljen študijski krožek in se nadalje učili mojstrskih veščin intarzije v lesu ter osnov konservatorstva in restavratorstva.

Muzejska mentorica krožka,
muzejska svetnica, Duška Žitko

SKUPAJ ZA ZNANJE

Moje stanovanje diši po morju, soncu in me spominja na obisk pri vas.

Obisk in predstavitev dejavnost društva Anbot v Piranu za skupino strokovnih delavcev zaposlenih na Centru za šolske in obšolske dejavnosti v okviru projekta Skupaj za znanje.

V sredo, 23. avgusta 2017, sta nam predsednica društva Anbot iz Pirana, gospa Natalija Planinc in članica društva gospa Metka Žugelj, predstavili začetke, namen in vizijo ter temeljne dejavnosti društva. Gre za društvo, katerega začetki slonijo na dejavnosti študijskih krožkov, ki so sčasoma prerasli v bolj organizirano obliko delovanja v okviru društva Anbot. Predstavljene dejavnosti društva Anbot imajo vse značilnosti skupnostnega učenja v najbolj žlahtni obliki, to pomeni, da vsebina učenja izhaja iz potreb in interesov loklanih ljudi, da se pri izvajanju dejavnosti, društvo povezuje z lokalnimi kulturnimi, izobraževalnimi, verskimi in tudi upravnimi ustanovami, ter rezultate svoje dejavnosti vedno predstavi v obliki prireditev, razstav in drugih oblik lokalni skupnosti in obiskovalcem Pirana. S svojo dejavnostjo društvo povezuje lokalne prebivalce, omogoča ohranjanje kulturne in naravne dediščine, osvešča različne generacije o pomenu dediščine kraja in pokrajine, ter s tem prispeva k učenju, povezovanju, ohranjanju vrednot, navad in običajev ter kolektivnega spomina. Ohranjanje in predstavitev avtentične kuluturne in naravne dediščine je še posebej pomembno na območju, kjer se srečuje vse več ljudi in kultur, gre v nekem smislu tudi za prosvetljevanje lokalnega prebivalstva o pomenu preteklosti za življenje v sedanjosti.

Obisk in predstavitev društva Anbot je svojevrstno doživetje, ki ga s humorjem in iskrenostjo začinijo članice društva, njihova vnema in delavnost je naravnost nalezljiva. Medtem ko pleteš venček iz dišečih začimbnic, prinešenih iz domačega vrta članic, mimogrede še slišiš kako pomebno je, da se v skupnih akcijah povezuješ z drugimi v lokalnem okolju, kako jih najlažje pritegneš in pridobiš za sodelovanje,

še posebej otroke in mlade, ter kako pomembno je, da pustiš za sabo vidno sled, v obliki razstav, izdelkov, prireditev ipd. Prava doživljajska andragogika. V bistvu smo se poučili iz prve roke, zakaj in kako skupnostno učenje deluje v praksi. Seznanili smo se z različnimi projekti, ki jih je izpeljalo društvo v zadnjih letih, nekateri so bili odmevni v slovenskem merilu in ne le na obali.

S spretnimi prsti, veliko potrpežljivosti in domišljije nastajajo prave umetnine, ali pa venček sezonskih dišavnic za domov.

Pripravila mag. Estera Možina,

Vodja programa temeljnega usposabljanja strokovnih delavcev na ACS

VKLJUČITEV V DRUŠTVO

Delovanje društva Anbot sem spremljala dolga leta »iz prve roke«, zahvaljujoč svakinji in svaku, ki delujeta v društvu že od njegovega nastanka. Všeč so mi bila njihova dela, razstave in tudi njihovo druženje, zato sem se rade volje odzvala povabilu, da se jim pridružim. Vključila sem se na delavnico mozaika, kjer s pomočjo mentorice in ostalih sodelujočih nastaja moj prvi izdelek. V društvu se počutim prijetno, kot da bi bila z njimi od začetka, saj so me vsi člani tako tudi sprejeli.

Zmaga

POROČA „RADIO PEHTA“

, to je elektronska pošta, ki deluje samo za člane kot informator ali poročevalec ali hudomušni opazovalec.

Društvo Anbot je kot ena velika družina, sestavljena iz mnogo otrok, ne manjka se zetov, snah in vnukov in seveda ne manjkata niti mama in ata. Doma so v Piranu, na Župančičevi 3.

To je kopica odraslih ljudi, ki so v svoji neskončni domišljiji in ustvarjalnosti ostali otroci. Izdelki in dogodki teh odraslih posameznikov so nabiti z mogočno energijo racionalnega zavedanja, ki je v službi kreativnega navdiha in izdelka, ki vse to nosi v sebi.

Na vso moč se trudijo, da ohranijo otroka v sebi, ne glede na EMŠO, status, poklic in izobrazbo. Vsak posebej je svetleč, edinstven kamenček, ki skupaj tvorijo prekrasen mozaik.

Starši so jim položili v zibko kar nekaj modrosti, ki jih ženejo naprej. Mama Natalija je poudarjala: »Težko je bili skromen, če si dober«; vsaka stvar mora imeti rdečo nit od začetka do konca; vsak dan se je potrebno kaj novega naučiti.

Ata Polde pa je vedno zagovarjal modrosti: »Vse se da, če se le hoče«; treba je delati, a se tudi poveseliti, zabavati; ves čas je potrebno negovati otroka v sebi.

In tako se mi igramo. Skozi delo in igro povezujemo otroke, mlade, delovne ljudi, upokojence, prijatelje od vsepovsod in iz Pirana, nikoli ne pozabimo na stroko in ljudi, željne znanja.

Če kratek stik v družini se zgodi, že je tu pripravljena »fešta«, ki vso stvar zgladi in omili strasti. Praznujejo se rojstni dnevi, osebni uspehi, priznanja, nagrade. Za Prešernov dan se bere poezija, speče se kruh, slaščica in prinese kakšno figo za na mizo. Tudi v pusta je treba iti ali vsaj v komisiji biti. Na Valentina dan se lepe misli o ljubezni pišejo in za 8. marec se spet veselo družijo. Na gregorjevo ptičke izdelujejo. Pred veliko nočjo se košare in oljčne vejice pletejo, na predavanja hodijo in na ekskurzije po znanje se odpeljejo. Okrasijo celo mesto z bršljanovimi listi, zeliščne soli za kopel se veselijo meščani in turisti, organizirajo sejem starin in dobrot narave. Še Hollywood „se grejo“, jaslice zgradijo in gledališko igro uprizorijo, da vsi strmijo.

Ženeta jih radovednost in pogum, da delajo kaj na novo, da ni jih strah mnenja drugih in da sledijo svoji ideji, viziji in poti, ki jim je tako ali tako usojena, in da ta otrok v njih je še kako živ, četudi v podobi odrasle osebe, od katere okolica pričakuje resno izvrševanje določenih nalog in odgovornosti.

Radio Pehta – Marina K.

POROKA ANBOT ENO ZDEJ

Igrajo **Gracijela Mušič v vlogi *Marije*** (govori italijansko-narečno) in **Marina Kurtin v vlogi *Francke*** (govori po slovensko, po domaće)

S to igrico bi radi uprizorili, kako so se nekoč ob vodnjaku družili, to je bil kraj, kjer so se izmenjale vse mogoče novice ... Govori se v 2 jezikih, ker se je tako tu vedno govorilo , vsak v svojem jeziku in vsak je razumel vse.

Scena: Marina oz. Francka (v nadaljevanju F) je nekje pri vodnjaku - velik čeber, lesena deska in vneto pere, gleda če so še kakšni madeži in nazaj vrže v čeber in drgne in nekaj vzdihuje, kot češ … še bo treba drgnit …

F: Francka vneto pere ... nato privzdigne perilo k višku in reče malce nejevoljno: **Ma ša ni šla ta maća ća, bo trba še en lek pret, da bo čist gvent ...**

Iz stranske strani križnega hodnika priteča vsa zadihana Marija (v nadaljevanju M) in nekaj maha z enim dolgim listom (to naj bi bila poročna lista oz. seznam daril, ki jo je dobila od mladoporočencev v vednost, da kaj si oni želijo) , morda s tem listom tudi teče en krog okrog vodnjaka …

V tem, ko tako teče pa zagleda Francko in hitro steče do nje vsa vesela, da bo lahko povedala to novico, predvsem, da jo raztrosi čim hitreje naokoli …

M: **O-o-o Frančeska ben ke te šon anke ti qua, te devo dir una roba**

F: (Malce iritirano pogleda Francka k višku in tudi roke povzdigne k višku)

O, nazić sz tu Frančesko. Jes sen Frencka. 100-stu bote sen te vre rakla, da sen Frencka.

M: **Bon, bon, lašemo perder!**

F: **ja, ja, pstimo stat! Ma, kej si tela Marija?**

Sedaj Marija vsa zadovoljno zavija z očmi in z glavo, da lahko raztrosi to novico

M: **Te ga šenti ke la fija de Marisa la se špoža? La me ga manda l ´invito e anke la lista dei regali** … (Marija pomoli pod nos Francki seznam daril...Skupaj gledajo seznam pomenljivo)

M: **I vol frigo, la lavatrice ...**

F: (ponavlja, ji skače v besedo) **frižider.... mh....**

M: **Guarda, guarda, anke plazma i vol ...** (z obrnjeno dlanjo trka po listi kot češ, ma kaj bi še hoteli)

F: **Kej? biškote plazmon ćejo jemet? Tu, naj si kapijo sami.**

(Začudeno vpraša Francka, če si želijo piškote plazmon?! to pa bi si pa zdaj res lahko kupili sami.

Včasih je to bila velika reč, če si dobil te piškote. Spominjam se, ko mi je mama, teta ali nona to prinesla iz Trsta, je to bil pravi praznik)

M: **Ma mona!** (zavpije in se udari po glavi Marija, ne more verjeti svojim ušesom, da ta Francka ni v koraku s časom in da ji mora vse vedno obrazložit.....)

M: **Ma mona! Ma ke biškoti plazmon! Lori i vol televižjon.**

F: **Aaaaaaa, voni ćejo jemet televižjon?** (začudeno gleda in se drži za brado in malce kima z glavo)

M: **Ma školta, školta** (povleče Francko za rokav in Francka vleče na uho) **go šenti ke il se ga trova šul face buk** …

F: **Ma, kej ne puveš, da jih je BUH spoznal?** (je začudena Francka, misli, da jih je sam Bog dal skupaj)

M: **Ti, non te kapiši un tubo njente!!**

F: **Ja, jes ne zastopem neč!** (malce nakremži usta, pogleda z očmi navzgor)

M: **Lašemo perder, ke ti non te kapiši šte robe.**

F: **Nazić nisen neč zastopla.**

M: (Marija se še bolj stisne k Francki.... če sedijo, se po klopi še malo bliže prisede....). **Ma šenti, šenti, šenti, te ša ke mi penšavo, ma kome i fa l'amor? Strukando il boton?**

F: **Ma, Marija!** (vzklikne Francka in se vstane malce jezna, ker Ta Marija zna vedno eno več kot ona …)

Ta pa je ana nova, da premeš boton eno votrok je vre late? Sen vzad s kartami ma ne tulko. Sen provala anka jes nekaj????

(sledi zamišljen pogled Francke, se ponovno vsede in pripoveduje …)

Anbot ni blo taku, mama eno papa so ghledale, da be v hišo pršu fantić , ke jima almeno ano kravo anga boškarina, njivo puno vulk, trte....da pupa jima prskrbljeno doto … eno ponjer … (dvigne roko s kazalcem) **… so se pena vzeli**.

Eno še nekaj (Francka žuga s prstom) **… pupa je mogla bet verđine, devica** (to še malo popravim po slovensko, pogledam proti publiki, da bodo vsi razumeli)

M: (malce zaničevalno, s kazalcem gre v levo in desno) **Si, si, si, ma tutte non le jera vergine.**

F: (Francka potrdi, da vse glih niso ble device) **Pa kaj verješ ti, da jes ne znan, da prav vse niso ble device.**

M: **Quella gran dama, de mija konjada** (zdaj si da duška za kar bo povedala)

F: **Kej je blo s tvojo konjado? Svakinjo?**

M: **Quando mijo fradel el ga buta loćo šu ela**

F: (Francka pomežikne z enim očesom in ponovi za njo) **Ja, tuj brat je hitu eno vuć nanjo … eno?** (nestrpno pričakuje nadaljevanje zgodbe)

M: **Ela la ga dito alla mamma**: (govori v tonu, ko nekoga zatožiš)... „**Mama, Toni me toka?**“ (govori izzivalno, oponaša svojo svakinjo) **e a lui dizeva: „Toki me toki Toni, ke mama non vedi.“**

M: (stisne ustnice in maja z glavo gor dol in pogled ima obrnjen malo v stran, kot zadovoljna, da je nekaj odkrila …) **E la ga toka ben, dopo un pajo de mezi la jera za …** (pokaže z roko preko trebuha - oblino - da je bila že noseča)

Se obrne proti Francki in zelo zaupno ji pove, da ona ne sliši nič in s prsti si zapre ušesa, da ona ne vidi nič in s prsti si zakrije oči, da ona o tem ne govori in s prsti si zapre usta in še prej reče vodo v usta! (to je tipična italijanska beseda, ko ne želiš, da kdo kaj izve …) , da še poudari, da ona nikoli nič ne opravlja …

Mi non šento, non vedo e non parlo. Akua in boka!

F: (Francka zamahne z roko, kot češ, da ji ni za verjet in škodoželjno ponovi vse to kar je rekla v nareščini in pokaže na ušesa, oči, usta medtem ko gleda publiko in reče:

Ma, ja, prev vona bo stala cito, vuona ne čuje, ne vidi, ne

ghovori neč, ... Anka, ku beš ji vusta napunu z vodo ... (za trenutek postane z govorom in doda) **Ku zna vona** (pokaže z roko proti njej)**, znajo vsi!** (pogleda publiko in pokaže z roko proti celi publiki okrog in okrog in igrice je konec)

Se primeta za roko, se priklonita in gresta.

Marina Kurtin

poklon moji noni - ni bila ne Frančeska in ne Frencka, ime ji je bilo Frančiška

15 ANNI DI ATTIVITA

Conosco e seguo con molto interesse sin dalla fondazione il lavoro dell'Associazione cultori del patrimonio naturale e culturale Anbot di Piran. L'Aassociazione oltre ad occuparsi della conservazione dell'eredità culturale si dedica alla valorizzazione ed alla divulgazione delle tradizioni. L'Associazione Anbot con la sua attività è riuscita a collegare diverse generazioni e persone di varie nazionalità organizzando interessanti laboratori, incontri e altri eventi.

Per la vita di un associazione è di massima importanza ogni singolo attimo, ogni giorno per stare insieme, imparare e condividere con gli altri il sapere e le esperienze.

In questo processo è di vitale importanza ogni singolo attivista che con la sua presenza ed il suo lavoro arricchisce l'attività dell'associazione.

Mi congratulo pertanto con i soci dell'associazione Anbot che grazie alla sua presidente affiancata da tutti i suoi attivisti e sostenitori è riuscita ad iniziare l'importante attività di recupero delle antiche tradizioni locali, farle conoscere e tramandarle ad un largo pubblico entrando con laboratori e incontri anche nelle istituzioni scolastiche.

Mi complimento per i primi quindici anni dell'attività dell'Anbot segnati da un grande lavoro di squadra con il quale ha raggiunto importanti traguardi e augoro loro di rimanere così uniti anche in futuro perché ... l'unione fa la forza.

Fulvia Zudic

ANBOT

Anbot v srce ti hitro pride,
iz srca pa ne uide.
Brez tebe v Piranu bilo bi hudo,
ob tebi pa je lepo.

Rašpa pili, žaga žaga, dleto reže,
kladivo tupka, pod pridnimi rokami
škabelin svoje štorje prebuja.

Natalija, Natalija,
a si vedla, kaj si naredila,
ko si Anbot ustanovila?

Deset let je mimo!
Kaj naj ti poklonim?
Kaj naj ti dam?

Že vem, dragi Anbot!
V zahvalo za dobroto in toploto,
naj vsak tvoj dan bo s srečo pretkan.

Bako

ODMEVANJA V MEDIJIH

Če ni zapisano, zabeleženo, se ni zgodilo. Prizadevanja društva za ozaveščanje javnosti o pomenu ohranjanja kulturne dediščine so bila opažena s strani medijev.

Po njihovi zaslugi je šel »dober glas v deveto vas«. Še kako prav so nam prišle objave, ko je bilo potrebno dokazovanje financerjem, če smo želeli svoja pričakovanja udejanjati.

1. RTV SLO Barve jeseni
2. RTV SLO Na obisku
3. RTV SLO Dobro jutro
4. RTV SLO Podoba podobe
5. RTV SLO Sledi
6. RTV SLO Slovenski magazin
7. RTV SLO Osmi dan
8. ACS V tretje gre rado
9. ACS Študijski krožek ohranjanje dediščine

Ob Evropskem letu prostovoljstva je bilo društvo Anbot na osnovi razvejanih dejavnosti prostovoljstva s priporočilom Slovenske filantropije s strani Bruslja izbrano za predstavitev prostovoljskih dejavnosti v Sloveniji. Novinarka Diana iz Romunije je posnela več videov, ki si jih je bilo mogoče ogledati na spletni strani EU v Bruslju.

Tiskani mediji:

- Vzajemna: “Šmirglarji” Anbota iz Pirana
- Delo: Obnovljena piranska cerkev Sv. Roka
- Horizont: Muzejski vlak navdušuje tudi Angleže
- Jana: Kam so vse kravate šle
- Letalo: Dan odprtih vrat na letališču Portorož
- 7*dni: Anbot ali piranski šmirglarji
- Šolski razgledi: Priznanja Andragoškega centra
- Večer: Zvok s Tartinijevih gosli
- Priloga revije Naša žena: Dediščina je izziv za ustvarjanje sedanjosti
- Gledga: Dnevi evropske kulturne dediščine 2004
- MIZKŠ: Odpiramo poti znanja
- Nedeljski dnevnik: Botri sedmih piranskih kapelic
- Šolski razgledi: Natalija, o njej, o Piranu, predanosti in radosti – ko se mladost preplete z modrostjo
- Andragoška spoznanja: Ohranjanje kulturne dediščine na presečišču med andragogiko in kulturno antropologijo –
- študija primera: Društvo Anbot Piran
- ACS: Zgledi vlečejo, dejanja mičejo
- ACS, Znamenje trajnosti: Anbot daš, tri bote dobiš
- Filozofska fakulteta: Koncept trajnostnega razvoja in neformalno izobraževanje odraslih
- Vzajemnost: Društvo Anbot poživlja Piran
- Primorske novice, Istra: Vse se da
- ACS: Berilo o trajnosti
- ACS: Študijski krožki kot prispevek k razvoju lokalne skupnosti
- Vlasta Cah Žerovnik: Reciklirajmo se in uživajmo
- National geographic Junior: Barčica, barčica, povej!

Velika medijska pozornost se je izkazovala tudi v številnih objavah v lokalnih tiskanih medijih: Primorske novice, Primorski dnevnik, Portorožan, Žurnal, Solni cvet, Istra, Primorski odmevi in na spletnih straneh: Obala. net, Slovensko morje, Primorski utrip in v zadnjem času Facebook.

Natalija

PRIZNANJA DRUŠTVU IN ČLANOM

Težko je biti skromen, če si dober!

Ponosni smo na dosežke, ki so jih prepoznali:

2004 - Priznanje skupini: Študijskemu krožku »Ohranjanje dediščine« iz Pirana

za izjemne učne uspehe in bogatitev lastnega znanja

Andragoški center Slovenije

2005 - Plaketa občine Piran Društvu Anbot Piran

za vrhunsko organizacijo otvoritve državne prireditve DEKD – Dnevov evropske kulturne dediščine 2005 ter za izjemen prispevek članov društva k razvijanju vrednote prostovoljnega dela občanov za promocijo kulturne in naravne dediščine in turističnih lepot Pirana in Slovenije

Občina Piran

2006 - Steletovo priznanje Nataliji Planinc

za pomembne konservatorsko-restavratorske stvaritve in dosežke na področju varstva kulturne dediščine in naravnih vrednot

Slovensko konservatorsko društvo ZVKDS

Nikoli znanja sita
A tudi druge z njim vedno pita
Te nahruli po potrebi
Ali v zvezdni svet popelje
Lepo je z njo ustvarjati zamisli
In se skupnega uspeha veseliti
Je mladenka po duši
A v njenem srcu živi velik otrok.

Marina K

2009 - Priznanje posameznikom/-cam Nataliji Planinc iz Pirana

za izjemne učne uspehe in bogatitev lastnega znanja

Andragoški center Slovenije

2011 - Zlata vrtnica Turistice Nataliji Planinc

za mentorstvo študentom Fakulteta za turistične študije

Fakulteta za turistične študije Portorož - Turistica

2011 - Zahvala članom društva Anbot

za sodelovanje in pomoč pri organiziranju žive verige ter prenosu stare cerkvene opreme iz krstilnice na podstrešje cerkve svetega Jurija

Prijatelji zakladov sv. Jurija

2012 – Priznanje »Sol Pirana« članom društva Anbot Piran

za skrb in zavzetost, da bi bilo življenje v našem mestu še boljše in lepše

Krajevna skupnost Piran

2013 – Plaketa občine Piran Društvu Anbot Piran

ob 10. obletnici delovanja za uspešno udejanjanje poslanstva, za posredovanje vrednot, izročil in tradicij domačega kraja, ljudi in zgodovine ter za izjemno dobro razvite kulturne in druge dejavnosti ter s tem za prispevek k razvoju kraja in promocijo Občine Piran tako v Sloveniji kot v tujini

Občina Piran

2016 – Zahvala Društvu Anbot Piran

za dolgoletno sodelovanje na prireditvah »Regata starih bark«

Društvo starih bark

2017 - Priznanje za prispevek k razvoju turizma na destinaciji Portorož in Piran Društvu Anbot Piran

»Odločili smo se, da priznanje podelimo tudi vašemu društvu, saj zelo cenimo vaše delo in doprinos k turistični ponudbi naše destinacije.«

Turistično združenje Portorož

2017 - Zlati grb občine Piran Nataliji Planinc

za dolgoletno delovanje na področju vseživljenjskega učenja odraslih in ohranjanje kulturne dediščine

Natalija

PROMOCIJSKA GRADIVA, NASTALA V ANBOTU

V želji, da bi se obiskovalci naših prireditev na bolj zanimiv in aktiven način spoznavali z bogato zgodovinsko dediščino starega mestnega jedra Pirana so nastajale zgibanke. Le te so nagovarjale obiskovalce, da jih radovednost popelje pod obzidna vrata in znamenitosti starega mesta, ki so večkrat prezrte.

BARČICA

Barčica z razglednico je nastala leta 2005 z namenom mlade obiskovalce na zanimiv način z vprašanji nagovarjati, da sami raziskujejo kulturno in naravno dediščino Pirana. Zgibanka, interaktivni vodnik po sledeh piranske dediščine je v slovenskem, italijanskem, angleškem in nemškem jeziku vodila mlade obiskovalce po kulturnih ustanovah in ponujala možnosti za živo komunikacijo med meščani in obiskovalci. Barčica je bila večkrat ponatisnjena in prepoznana kot izvirna interpretacija kulturne in naravne dediščine.

Natalija

PORTON – IGRAJMO SE

Ves čas svojega delovanja je društvo veliko pozornosti namenjalo najmlajšim. Da bi otroci bolje poznali svoje mesto in posebnosti obzidnega zgodovinskega mesta z mestnimi obzidnimi vrati, je bila oblikovana zgibanka PORTON - IGRAJMO SE. V zgibanki, ki se odpira kot vrata, so

v slovenskem, italijanskem, angleškem in nemškem jeziku predstavljena navodila za starodavne igre, kot so čotlca ali ristanc, porton, trio ali mlinček, za gibalno ovirane otroke pa igra Lovimo ribe. Ob igri so otroci na izviren način spoznavali imena vseh sedmih obzidnih vrat Pirana.

Natalija

VSE SE ZAČNE IN KONČA V PIRANU

Zgibanka »VSE SE ZAČNE IN KONČA V PIRANU« je bila ideja naše članice Anne Berg-Škvor. Strnili smo glave in združili različna znanja ter ustvarili zgibanko, ki predstavlja nekakšen vodnik po mestnih znamenitostih – iskanje zakladov. Obiskovalci sledijo navodilom v brošuri in iščejo odgovore na vprašanja pri posameznih kulturno-zgodovinskih točkah.

Po približno enournem sprehodu po zahodnem delu mesta

Hotel Piran, zavij na levo. Po nekaj korakih boš zagledal srednjeveška mestna vrata (s tremi delfini) iz leta 1483.
Napiši, kako se vrata imenujejo, in vpiši črko v iskano geslo.

(7) **VRATA**

Skozi vrata stopi v Obzidno ulico, kjer so še ohranjeni ostanki obzidanega mestnega središča. Prispel boš do baročne stavbe iz 17. stoletja z lepim balkonom in s kamnitimi podobami Diane, boginje lova in Marsa, boga vojne.
Zavij desno in nadaljuj pot mimo palače Benvenuti z neogotskim pročeljem iz 19. stol., v kateri je danes sedež piranske glasbene šole.
Pot naj te vodi do Zelenjavnega trga, zavij desno in se ustavi pred Osrednjimi vrati – Porta misana. Ob njih je postavljena spominska plošča simpozija »Prijateljski krog obzidnih mest«. Preberi napis in vpiši rešitev.

PIRANSKA (1) **R**

Vstopi skozi vrata, pojdi naravnost in zavij v drugo ulico na levi, ki te pripelje na Ribiški trg ob mestnem mandraču. Ustavi se in poišči

T (11) **STEBER**

Tik ob njem je mestni Akvarij. Če se obrneš proti morju, vidiš na drugi strani mandrača stavbo Pomorskega muzeja »Sergej Mašera«. V pristanišču je bilo včasih veliko značilnih ribiških čolnov – batan.

Zavij levo v smeri trga, od koder smo začeli našo pot, in si oglej še stara baročna vrata sv. Jurija, naslonjena na Sodno palačo.

Mestna hiša na Tartinijevem trgu dominira z mogočnimi stebri in naznanja središče mesta. Zgrajena je bila leta 1877 na temeljih imenitne gotske palače. Vanjo so vzidali kamnito figuro leva kot spomin na veličastne čase

B (4) **REPUBLIKE**

Pot zaključi pred »Benečanko«, eno najlepših hiš na trgu, zgrajeno v 15. stoletju v beneškogotskem slogu, ki jo odlikujejo izredni ornamenti in bogato kamnito okrasje.
POIŠČI napis na hiši in ga VPIŠI v spodnje okno

(Pusti, naj govorijo) ♥♥

REŠITEV – GESLO

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Dragi obiskovalec,
tukaj se tvoja pot konča. Upamo, da si užival v lepotah našega mesta. Sedaj pa te čaka še ena naloga, kajti s pravilnim GESLOM si si pridobil

ZA K L A D !

KAKO DO NJEGA? Vsako četrto soboto v mesecu – v času sejma starin, od aprila do septembra, ga dobiš v prostorih društva Anbot na Tartinijevem trgu, v prostorih turistično informacijskega centra –TIC-a pa vsak dan v letu v času uradnih ur.

To zgibanko smo pripravili člani društva Anbot Piran, ki smo tudi skrbniki poti.

"ANBOT" Občina Piran Comune di Pirano
Banka Koper · Architecta Nepremičnine · Okolje · Tigrad · Božič · Gasspar · Libris · Hotel Tartini Piran · AdriaticSlovenica

VSE SE ZAČNE IN KONČA V PIRANU

NAMEN
Sprehod po mestnih ulicah nas bo popeljal skozi zgodovino in nas seznanil s kulturno dediščino najlepšega bisera ob slovenski obali.

LEGA
Privlačno obmorsko mestece Piran, ki šteje 4.140 prebivalcev in ga vsako leto obišče množica turistov, leži na skrajnem SZ polotoka Istre, v Tržaškem zalivu.
Do mesta se lahko pripeljemo z vlakom do Kopra in naprej z avtobusom ali avtom. Najprimerneje pa je sesti na kolo ali se iz Portoroža podati na pot peš ob morju.

KAKO IŠČEMO ZAKLAD?
Iskalci zaklada morajo pri posamezni kulturno-zgodovinski točki poiskati pravo besedo in v skladu z navodili ustrezno črko vnesti v končno rešitev – GESLO na zadnji strani zgibanke. Pravilna rešitev predstavlja sopomenko besede »nekoč«.

TRAJANJE
Pot je dolga približno 2 km. Obhod traja 45-60 minut, prišteti pa je potrebno še čas, ki ga porabite za podrobnejši ogled posameznih znamenitosti.

ZAČETEK POTI, DRAGI RAZISKOVALEC,
je pri spomeniku skladatelja in vrhunskega violinista z imenom

GIUSEPPE (12)

Rodil se je leta 1692 v Piranu in s svojimi koncerti po Evropi ponesel ime mesta po vsem svetu. Zato ga imamo upravičeno za najimenitnejšega meščana.

prinesejo izpolnjeno zgibanko, na katero vtisnemo žig društva Anbot in obiskovalcu podarimo nagrado: vrečko piranske soli.

Z izdajo publikacije smo želeli prispevati k promociji mesta in vzbuditi zanimanje za kulturno dediščino predvsem med mladimi obiskovalci.

Ivica

IL NOSTRO RECENTE PASSATO IN ANBOT

Uno degli obiettivi che negli anni è andato definendosi e trovando sempre nuove modalità di esecuzione e di espressione è stata l'attenzione dei soci per la cultura, le tradizioni, la storia del territorio. Se in un primo momento è stata prevalente l'attenzione alle tradizioni e ai costumi sloveni, vista anche la predominante nazionalità degli stessi soci, in un secondo tempo la curiosità e la voglia di conoscere meglio la storia della città di Pirano si sono imposte.

Molte le visite guidate, singole e collettive. La storia antica, quella storia medievale e moderna, Venezia, l'Austria, il periodo italiano, il periodo post-bellico sono stati gli argomenti trattati in modi diversi. Spesso questi hanno stimolato il racconto da parte dei soci di ricordi di genitori, di nonni, e di varie esperienze proprie e altrui. Alcuni racconti mi sono rimasti molto impressi. Storie di ragazzi sloveni perseguitati durante il fascismo, storie di piranesi italiani che, finita la guerra, in periodo di pace, hanno abbandonato le proprie case per affrontare l'incognito. Il racconto della storia è quasi sempre stato un racconto corale. Vi hanno partecipato quasi tutti i soci. Non sempre eravamo d'accordo. Molte erano le domande. Ma guardarsi e raccontarsi i ricordi vissuti o tramandati è stato molto interessante ed istruttivo. Alla fine si è dimostrato che parlare fa bene, fa bene a tutti.

Così, al di là dello studio svolto insieme per conoscere, capire, amare la città, abbiamo voluto incrociare quanto sapevamo con quello che ci sembrava mancasse nell'offerta turistica per conoscere la nostra città. Indubbiamente abbiamo pensato anche di diffondere alcune conoscenze elementari agli allievi delle scuole. Così, su suggerimento di una nostra sodalesvedese, abbiamo "prodotto" un pieghevole in forma di quiz per condurre i visitatori occasionali e soprattutto i ragazzi delle scuole, alla scoperta dei principali monumenti piranesi. Il suo titolo è "Vse se začne in konča v Piranu" (Tutto comincia e tuttofinisce a Pirano), ed è un percorso attraverso le vie più caratteristiche della città. Le descrizioni, le fotografie e la mappa, le domande del quiz, aiutano il visitatore a guardarsi intorno, ad osservare. Alla fine la società consegna un premio a chi porta in sede la risposta giusta del quiz. Il percorso guidato è lungo circa 2 km e ci vuole un'ora a percorrerlo: da piazza Tartini a San Francesco e il suo chiostro, poi il Duomo, quindi i capperisotto S. Giorgio, scendendo verso piazza I Maggio e la sua cisterna nei vicoli e sulle scalette, la Punta con la rondella della lanterna, porta Mugla, gli stemmi della Pusterla, Marte e Diana in via Salvore, piazza delle erbe e porta Misana, la cosiddetta colonna dell'infamianella piazzetta della pescheria e di nuovo in Piazza Tartini. Un bel gruppo di signore (Anna, Daniela, Ivica, Irena, Brigita e Nevenka), ha discusso, studiato, scritto e copiato. Un marito volonteroso (Salko) ha messo insieme testo e immagini e decco, con tanta buona volontà e divertimento, un "prodotto turistico" semplice, istruttivo e bello a disposizione dei turisti occasionali e delle scuole.

Daniela

RAZSTAVE

Prof. dr. Božidar Jezernik je v knjigi Mesto brez spomina med drugim zapisal, da brez spomina ne vemo, ne kdo smo ne od kod prihajamo. Če ne vemo tega, pa ne vemo niti, kam gremo.

Te besede se morda ne nanašajo na naše mesto, lahko pa veljajo kot zelo splošno pravilo. Zato se v našem društvu kot ljubitelji tega spomina in skrbniki ohranjanja kulturne dediščine že vrsto let povezujemo z vsemi ostalimi deležniki v tem pomembnem procesu.

Vsa leta delovanja smo si prizadevali, da bi okolje, v katerem delujemo, prepoznalo naše razvejane dejavnosti, ki so potekale v študijskih krožkih in raznih delavnicah ob različnih prazničnih dnevih. V izložbenih oknih društva vedno odseva ustvarjalnost članov, ki v skladu z letnimi časi s svojimi izdelki poskrbijo za praznično vzdušje.

Vrhunec je prav gotovo dosegla fotografska razstava »Male štorije naše dediščine« v Križnem hodniku minoritskega samostana, ki je na celovit način prikazala raznolikost dejavnosti društva. Sodelovanje s fotografom Ubaldom Trnkoczyjem, ki je znal prepoznati poslanstvo našega društva, je doživelo izjemen odmev. Posebej nas je razveseljevalo dejstvo, da so turistični vodniki prepoznali sporočilo in ob fotografijah obiskovalcem slikoviteje predstavili našo bogato kulturno in naravno dediščino.

Z razstavo ob praznovanju 25. letnice delovanja študijskih krožkov, ki jo je pripravil Andragoški center Slovenije, smo gostovali v Jakopičevem drevoredu v Tivoliju v Ljubljani. Od tam se je razstava selila v Pretorsko palačo v Kopru. Potniški terminal v Kopru pa na velikih fotografijah vabi potnike, ki priplujejo s križarkami na spoznavanje naše dežele.

Na spomladanski razstavi »Vse se da« v Apollonijevi palači smo želeli prikazati 15-letno delovanje naših članov na različnih področjih ohranjanja kulturne dediščine: od začetnih spoznavanj restavratorskih postopkov pa vse do umetnosti izdelovanja intarzij, pozlate. Vmes še vrsta eksponatov, ki prikazujejo že skoraj pozabljene sposobnosti »pisanja z roko« - umetnost kaligrafije, iluminacije, mozaika, pletenja istrskih košar in vrsta izdelkov, ki prikazujejo tudi druge ročne spretnosti, ki jih želimo ohraniti iz roda v rod.

Razstava pa ni bila samo retrospektiva skozi petnajst let delovanja društva, pač pa prvenstveno poklon mentorju in soustanovitelju društva Leopoldu Belcu – našemu Poldetu, ki nam je za spodbudo pri delu vedno ponavljal: »Vse se da, če se hoče.« V skoraj vsakem razstavljenem izdelku je bil tudi njegov prispevek. Njegova zbirka mizic z intarzijami pa je delo, ki se mu je v zadnjem letu največ posvečal in predstavlja tudi zaključek njegovega bogatega opusa. Hvaležni smo, da smo lahko skupaj z njim ustvarjali in delili tople človeške odnose, ki naj nas še nadalje povezujejo.

Ivica in Natalija

Ubald

SEZNAM ČLANOV USTANOVITELJEV DRUŠTVA, PODANIH PRISTOPNIH IZJAV, PLAČANIH ČLANARIN: OD 2003 DO 2018

1. Alenka BAKOTIĆ
2. Vedran BAKOTIĆ
3. Vlasta Urška BARAGA
4. Valburga BARIČEVIČ NOVAK
5. Ivica BAUMAN
6. Marina BENČIČ
7. Sergij BENČIČ
8. Simon BENČIČ
9. Anna BERG ŠKVOR
10. Sonja BIZJAK
11. Damijana BLAŠKO
12. Katja BLAŽEK
13. Branislav BUH
14. Andreja CEKUTA
15. Tatjana CELARC
16. Lea DAMIJANI
17. Lučano DAMIJANI
18. Edita DEBELJAK
19. Vanda DEŽELAK
20. Asta DOMJAN
21. Laura FILIPČIČ
22. Neva FLAJS
23. Milojka FORTUNA
24. Majda GOLJA
25. Aljoša GOLUBIČ
26. Nevenka GORJANC
27. Marja GRAGORIČ
28. Anamarija GORTAN
29. Mitja GUŠTIN
30. Sonka HOČEVAR
31. Rajmond HUMAR
32. Stevan JANKOVIĆ
33. Milena JELERČIČ
34. Doris JELUŠIČ
35. Srečko JELUŠIČ
36. Matjaž LJUBOJEVIĆ
37. Josip JURIN
38. Nevenka KAVČIČ
39. Milan KAVČIČ
40. Katja KAVREČIČ
41. Jani KOVAČEVIČ
42. Klavdija KOVAČEVIČ HORVAT
43. Miroslav KELHAR
44. Dubravka KUČINIČ OTA
45. Vilja KNIGHT
46. Vida KOREN
47. Cirila KOSMAČ RABIČ
48. Marija KOVAČ
49. Bogdan KOZINA
50. Tomaž KOZLAR
51. Luciano KRASTIČ
52. Josip KRANJEC
53. Marina KURTIN
54. Bruno KUZMIN
55. Marjanca LENASSI
56. Vojka LEVAC
57. Vanda LIČEN
58. Inge LINDINGER
59. Katja LOGAR
60. Iris MAROLT
61. Milica MASLO
62. Tatjana MAGAZIN
63. Sandra MARTINČIČ LOBODA
64. Zlata MAUER PIVKO
65. Antonija MAZZOLENIS
66. Marinka MILAVEC
67. Neda MILKOVIČ
68. Anton MISSON
69. Zmaga MISSON
70. Damjan MRAKIČ
71. Goran MRĐENOVIĆ
72. Majda MRĐENOVIĆ
73. Gracijela MUŠIČ
74. Miro MUŠIČ
75. Andreja NADIŠIČ
76. Marino NADIŠIČ
77. Teo NADIŠIČ
78. Majda OGRIN

79. Nadja OHNJEC
80. Igor OREŠIČ
81. Veronika PAHOR
82. Daniela PALIAGA JANKOVIĆ
83. Barbara PANGER
84. Martina PAVŠIČ
85. Rosi PATTAVINA
86. Liljana PERKO
87. Drago PIGAC
88. Ester PIGAC
89. Ivana PINTARIČ
90. Natalija PLANINC
91. Majda POLAJNAR
92. Kristina POŽAR
93. Branka PREDEN AVSENIK
94. Igor PRUNK
95. Romana REJC
96. Marjetka RITCHE
97. Jana ROŽIČ
98. Miša RUSTJA
99. Nevenka SABADIN
100. Sonja SELJAN
101. Milka SINKOVIČ
102. Livija SIKUR ZORMAN
103. Friderik SKRINAR
104. Majda SKRINAR
105. Laura SLAMA GIACHIN
106. Zdravko SLAMA
107. Irena SOBOTA
108. Ivo Andre SOUSA MARTINS
109. Marjetka STRAŽAR
110. Sašo SUKNAIČ
111. Vesna ŠABEC
112. Julija ŠEHIČ
113. Vera ŠKOLARIS
114. Walter ŠKVOR
115. Feliks TAVČAR
116. Marija Viktorija TAVČAR
117. Tatjana TRATNIK
118. Mirjam TRNKOCZY
119. Ada TROHA
120. Zdenko TROHA
121. Anita UMEK
122. Nataša UMEK
123. Stane URŠIČ
124. Tanja URŠIČ
125. Mojca VALENČIČ
126. Lilia VALENČIČ SCHNEIDER
127. Bojana VIČIČ
128. Jožica VIČIČ
129. Denis ZANKO
130. Ester ZUPAN
131. Brigita ZUPANČIČ
132. Boris ŽUGELJ
133. Metka ŽUGELJ

Častni člani društva Anbot Piran:

134. Leopold BELEC
135. Gašpar GAŠPAR MIŠIČ
136. Ubald TRNKOCZY
137. Janez MUŽIČ